

Maarif Vekili — Bir iş, bir iş, bir
Buldum: Okuyup yazmanız varsa
açılacak üniversitelerimizden b
profesör tâyin edelim sizi!

İftihar edeceğiniz bir pasta!

Grafika

Bu mükemmel pasta, SANA ile kolaylıkla yapabileceğiniz pastalardan biridir. Lezzetli ve iştahaçıcı olduğu için misafirlerinize, ailenize ikram etmekten gurur duyacaksınız. SANA ile yapılan bu pasta nefis olmakla beraber besleyicidir ve vitaminleri boldur.

Bugünden itibaren, SANA ile güzel pastalar ve bisküviler hazırlamak zevkini tadınız: mükemmel bir netice elde edeceğinize emin olabilirsiniz.

SANA PASTASI

Kullanılacak malzeme:

5 yumurta, 1 bardak pudra şekeri, 3 çorba kaşığı un, 2 çorba kaşığı nişasta, 100 gr kabukları soyulmuş ve çekilmiş badem.

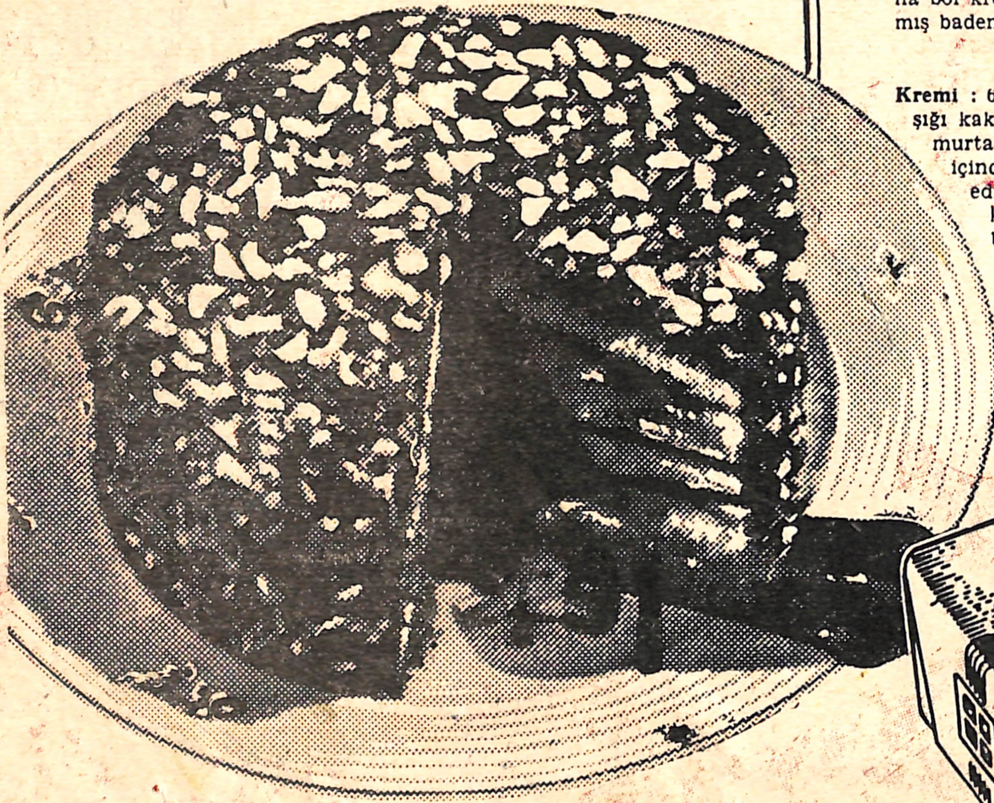
●

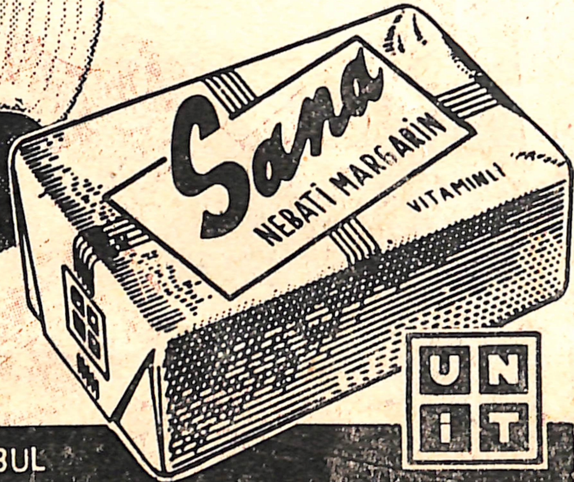
Yapılması : 5 yumurta sarısı ile pudra şekeri 15 dakika vurulur, ayrıca, yumurta beyazları sıkı kar haline getirilir. Un, nişasta, badem, yumurta beyazları sarılara ilâve edilir, hafifçe karıştırılır. Yuvarlak yağlanmış kalıbın üçte biri boş kalmak şartile doldurulur, orta hararetteki fırında pişirilir. Soğuduktan sonra ortasından üç parçaya kesilir Her birine krem sürerek üst üste konur Üzerine ve kenarlarına bol krem sürülür, bütün pastaya iri kıyılmış badem yapıştırılır

●

Kremi : 6 çorba kaşığı toz şekeri, 1 çorba kaşığı kakao, 1 çorba kaşığı dolusu un, 2 yumurta, 1 paket şekerli vanilya bir kap içinde karıstırılır Bir bardak süt ilâve edilir. Atese konur koyulaşıncaya kadar karıştırılarak pişirilir

Kaynamağa başlayınca ateşten indirilir. 125 gr **SANA** konur, karıştırılır, soğutulur

S 28

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY) İSTANBUL

T. C. Ziraat Bankası

Vadeli, Vadesiz Tasarruf Hesapları 1955 İkramiye Tutarı

1.500.000 LİRADIR.

BU ZENGİN PLÂNDA

GAYRİMENKULLER, DOLGUN PARA İKRAMİYELERİ VE ZİRAAT ALETLERİ BULUNMAKTADIR.

İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER

Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP

Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10, Daire 3.

Telefon: 21811

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Fiatı: 50 Kuruş.

SAYI : 187 C.: 8 13 EKİM 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Felâket Karaborsası!

Yazan :

Yusuf Ziya ORTAÇ

YARDIM görenler listesindeki isimlere dikkat ediyor musunuz?.. Nikoların, Agopların, Salamonların arasında Ahmetler, Mehmetler, hattâ Ayşeler, Fatmalar bile var!

Demek ki, altı eylül düşmanlığı, sadece bir memleket düşmanlığı imiş!

Yardım listelerine bakınız: Bir Türk bankası, beş yüz bin lira... Bir başka Türk bankası, iki yüz bin lira... Bir Türk zengini, yüz elli bin lira... Bir başka Türk zengini, seksen bin lira!..

Daha acısını, daha inanılmazını söyleyim mi? Mağazası yağma edilmiş, piyasada iki üç yüz bin lira alacağı kalmış, müşterilerine yeniden büyük krediler açmış bir çorap fabrikatörümüz, bu üst üste acılara, otuz bin liralık tatlı bir bağış da katmıştır!

Şimdi, siz söyleyiniz bana: Bunun neresi millî husumet?

Eğer ortada mutlaka yaralanan bir şey arıyorsanız, yardıma açılan kasalarımız ve keselerimiz bir yana, o, sadece bizim şereflerimiz, bizim haysiyetlerimiz, bizim güzel duygularımızdır.

□

Fakat, bu devletçe ve milletçe duyulan büyük, asîl acıya saygı isteriz.

Kulaktan kulağa gelen fısıltılar var:

— Benim ziyanım bir milyon iki yüz bin liradır!

— Sigortan ne kadardı?

— Altı yüz bin!

— Demek, mağazan yıkılacağına yansaydı, şimdi istediğinin yarısını alacaktın!

Cevap?.. Cevap yok elbet!

Bir başkası, kasamda seksen bin lira vardı, diyormuş.

Vicdanlı tüccar gülüyor: Bir gömlekçi kasasında hiç bir zaman seksen bin lira gece uykusuna yatmaz!

Sosyetenin ağzında ise, kedi tüyü samur oldu: Geçen kış, sırtında boyasını atmış eski bir lutr'dan başka manto görmediğimiz hanımlar:

— Vizonum gitti!

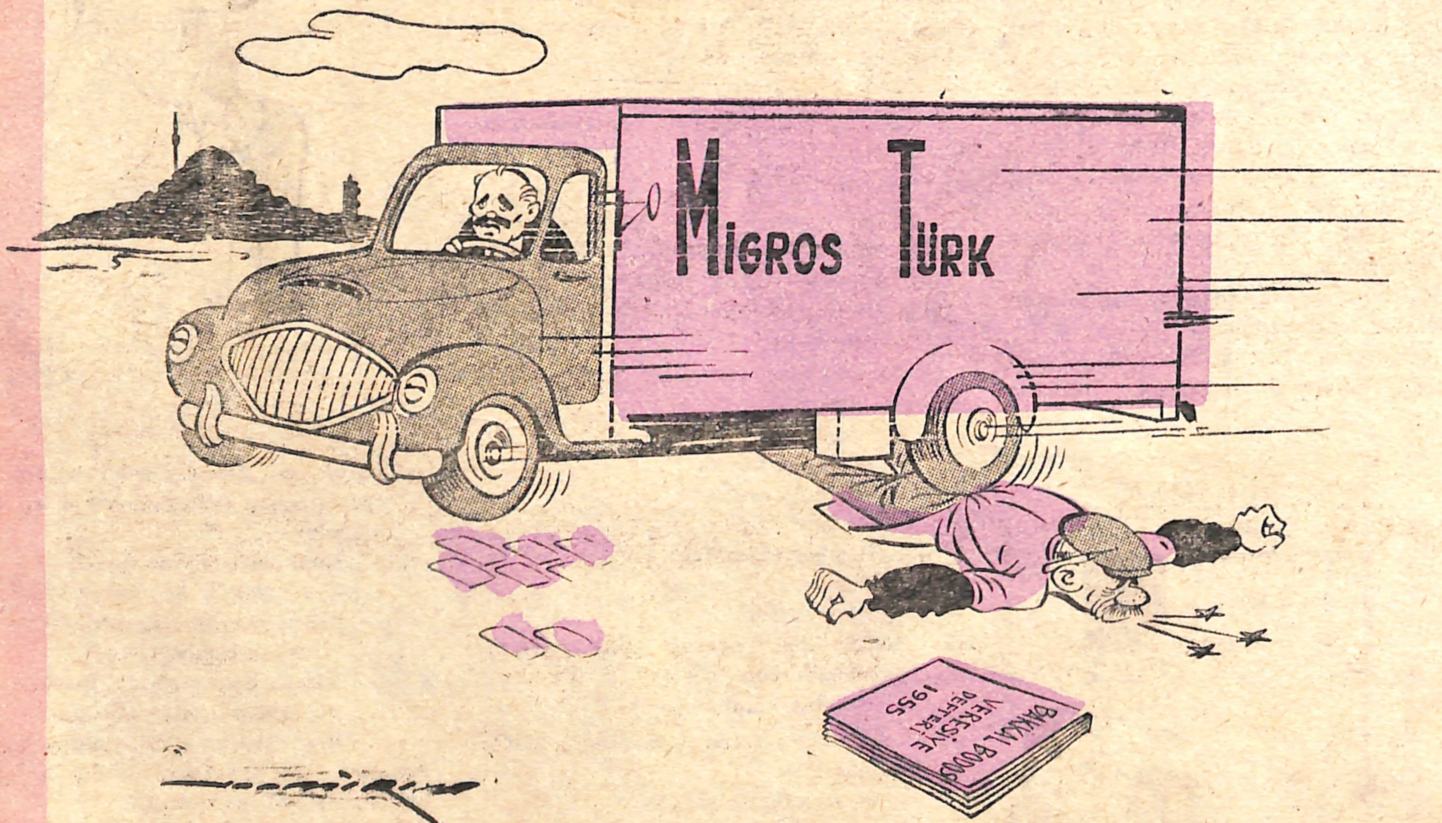
Diye Kerbelâ siynezenleri gibi döğünüyorlar!

Altı eylülün bir tek adı vardır: Türk düşmanlığı!.. Her atılan taş bizi vurdu, bizi yıktı, bizi yaraladı.

Akbaba bir mizah gazetesidir. Hâdiselere, gözlerinde neşenin tatlı ışığı, nüktenin yumuşak tebessümiyle bakmak ister. Olaylardan çok, alayları severiz. Ama, Hollywood'un seksapel güzeli günlük gazetelerimizin ilk sayfalarına girdikten ve memleket meseleleri son sayfalarından çıktıktan sonra, cidileşmek bize düştü!

Haaa, ne diyecektik?.. Yıllar yılı bu memlekette karaborsanın her çeşidini gördük ve her çeşidine katlandık: İlâç karaborsasından kalay karaborsasına, maç bileti karaborsasından nal çivisi karaborsasına kadar...

Ama, millî bir felâketin karaborsası kurulmasına, hayır, buna razı olamayız!

UCUZLUK YOLUNDA: Hayırlı bir kaza!...

— Gel, sana silâh vereyim!..

VAH VAH!

Epeydir görmediği arkadaşına meyhanede rastladı. Suratından düşen bin parça oluyordu.

— Hayır ola, dedi, işler fena mı gidiyor yoksa?

— Baba oldum, dedi öteki., bitkin bir tavırla:

— İyi ya işte... Kimbilir karın ne kadar sevinmiştir...

— Ne diye sevinsin? Doğuran o değil ki, bizim hizmetçi!

★

CESARET Mİ HAFIZA MI?

Uzun bir genç kızlık hayatından sonra evlenmişti. Sosyetede, bundan bahsediyorlardı. Suna dedi ki:

— Herhalde maceralarını kocasına açıkça anlatmış olsa gerek..

— İmkânı yok, dedi Ayten. Cesaret ister...

Suna tashih etti:

— Hayır, hafıza ister..

★

ZEKİ MÜRENİN *Mağazasında*

MAĞAZAYA yaklaşırken, tatlı, baygın bir ses dalga dalga yayılmağa başladı:

Allıyı yanıma alsam,
Sarılıyı sineme salsam,
Pembeliye bakıp kalsam, ?
Yeşilli de güzel ama,
İlle maviliiii!..

Kapının önü mahşer, hem de kadınlı erkekli mahşer: İç çeken genç kızlar, göğüs geçiren ehl-i dil erkekler, saz ve söz âşıkları, kaş ve göz meraklıları... Aralarında kimler yok ki?.. Osmanzade Hamdi Aksoy, Refi Cevat Ulunay, Reşat Ekrem Koçu, Burhan Felek, Nahit Sırrı Örik, Abdülbaki Gölpınarlı, Adalet Cimcoz nâm-ı diğer Fitne-Fücur, şık bayanlarımızdan Fatma Tatari, ve daha bir çok tanınmış hanımlarımız, beylerimiz...

Kalabalığın arasından bir kaç müşteri ile beraber içeri sızdım.

Ne görelim? Zeki Müren, Galatasaray-da açtığı tuhafiye mağazasında tezgâha yaslanmış, göğüs bağır açık, gözler süzgün, alnında bir tutam perçem, top top, allı, sarılı, pembeli, yeşilli, mavili kumaşlara karşı türkü çağırmıyor mu?

— Beyefendi...

Zeki Müren'de ses yok. Sesimi biraz daha toklaştırdım.

— Zeki bey...

Yine ses yok. Bu sefer, benimle beraber giren yeşil gözleri kuyruklu, kaşları yaylı, ince belli, uzun boylu, alev saçlı kız, su şırıltısını andıran baygın bir nida ile seslendi:

— Müreeen!..

Sanatkârımız sanki bir rüyadan uyanır gibi seslendi:

— Effeeem!..

— Sizde şey var mı?

— Var effeeem!..

— Ne var?

— Her şey effeem!

— Pekiiiy... İç çamaşırı?

— Âlâsı effeem!..

Göğsünü hafif açarak beyaz, ipek dantelli kombinezonunu gösterdi:

— Bu cins kombinezon?..

Zeki Müren, nazik parmaklarla kumaşı muayene etti:

— Hayır effem, bundan yok...

Sonra, açık yakalı gömleğinin bir düğmesini daha çözerek güzel kıza doğru eğildi:

— Bizde bu kombinezonlardan var...

— İyi mi?..

— Fevkalâde... Bendeniz hep bunlardan kullanıyorum... Güzel, düşük, sağlam... Öyle hırpalamakla, tırmalamakla kolay kolay yırtılmıyor!

— Renklileri de var mı?..

— Var effem... Şu mavi?

— Hayır, maviyi sevmem!

— Şu soluk pembe?..

— Güzel... Onu veriniz... Başka?

— Şu eflâtunu ister misiniz?

— Hayır, hayır... Eflâtuniden hiç hoşlanmam... Bir tane beyaz... Bir de, bir de, bir de... Haydi sarılıverin!..

Zeki Müren bir bana baktı, bir güzel kıza baktı, sonra kulağıma eğilerek:

— Kuzum beyciğim, dedi, siz biraz başınızı çevirir misiniz?!..

ÇİMDİK

Çayhane'nin Geyşası :
NEVİN SEVAL..

(Z. Güvemli)

ÖYLE YA...

Reşat Nuri Güntekin'e sordular:

— Siz, bir kitabınızda, bir vekilin kediden hiç farkı yoktur diye yazmıştınız.

— Evet.

— Sahi yok mudur?

— Tabii yoktur. İkisi de yüksekten düştükleri zaman dört ayak üstüne düşerler...

ÇOCUK KONUŞMASI

İki evli arkadaş arasında:

— Nasıl senin küçük konuşmayı öğrendi mi?

— Evet, şimdi de susmasını öğretiyoruz!

SEVMEKTE SÖZ MÜ ?

Tanınmış bir doktorumuz bir mecliste öğünüyordu:

— Hastalarım beni çok severler,

Doğan Nadi tasdik etti:

— Sevmek de söz mü?.. Sizin için hayatlarını feda edenler bile olmuştur.

DENİZ BEREKETİ

Nazan, elindeki mecmuanın bir sayfasını göstererek:

— Bak Sevim, dedi; şu denizin içinde ne kadar kıymetli şeyler var dır, değil mi?

— Tabii.. Bizim o sürtük Leylâ bile bu yaz zengin bir koca buldu!.

KADINCA

Işıklı İsakarpinler!

NEYYİRE

IŞIKLI iskarpinler moda. Pillerle, sahiden, aydınlatılacaklar. Ya ökçeleri, ya mantar taban kalınlığında şeffaf tabanın içi... Yahut da şenlik geceleri çepeçevre, dizi dizi liliput ampuller.

Moda, bir kasırgadır ki, nerelerde eseceği bilinmez. Bakarsınız, gelip bizi de bulmuş. Neler olmaz o zaman.

Akşamları, loş sokaklarda iri ateş böcekleri çifter çifter, seker, yarışırlar. Hepsi bir başka renk... - Her kadın, ışığını kendi zevkince seçecektir tabii - Gül kurusu, gök mavisi, cam göbeği, belki renklerin birer mânası, birer de modern adı olur. Koyu mavi aşk gecesi, sayılır. Ve «Atom aşk» falan gibi bir şey denir belki.

Işıklı iskarpinler, güzelliğine, tazeliğine güveni olmıyanların, veya kalmıyanların imdadına yetişir. Çünkü, dikkat anında, yüzün yerini ayaklar alıyor. Güzeller?.. Onlar gündüzü beklesinler efendim.

Flörtte bir inkılâp başlar. Kelebek gibi bir çift ışığa gözünü kaptıran erkek az gider, uz gider. Bir binaya gelirler. Işıklar, kapı ardında kaybolur. Erkeğe karanlıklar kalır. Yanılıp gönlünü de kaptırmışsa sarılır kâğıda: «Sevgilim, sensiz karanlıktayım.» İlk defa âşık, mübalâğasız konuşuyor. Az inkılâp mı?

Öbür yandan şairler gayrete gelirler: «Ey ışık ayakları, yoluma nur olan kız!» Şair dilinde ilk ger çek itiraf...

Evet... Neler olmaz. Düşünüyorum da moda, yine insaflı. Önünde kul köleyiz. Ne dese peki. İyi ki aklına, ayaklarımızı ışıklamak gelmiş. Ya daha başka, olmaz şeyler esseydi...

Kimbilir, belki de bir gün...

Hayır mı deriz? Ne münasebet!..

ALIŞ - VERİŞ!..

(Nehar Tüblek)

— Bu teşkilâta niçin Migros adını verdiniz?

— Maalesef yanlış yazıldı ve yanlış yayıldı... İstanbulun sevgili ve ayrılmaz valisi. Küçük Vali'nin teşebbüsiyle meydana geldiği için «micros», yani ufak dedik. Zaten ufak çapta bir teşkilât... Halkın dilinde, Eyyub'un ip olması kabilinden, bu da «migros» oldu...

— Öyleyse neden rumca bir kelime seçtiniz?

— Bu da sorulur mu bayım? Dostluğu takviye için...

Konuşmamız, bir kamyon sıralanması üzerine geçiyordu. Yol tıkanıklığı değil, o, olağan şey... Dizi dizi kamyonlar... Ben de, «Migros Türk» teşkilâtının bir memuriyle konuşuyorum. Bir de bizde memurlar ağız açamazlar derler. Adamcağız pekâlâ izahat veriyor işte...

— Alışveriş ne âlemde?

— Yakında iflâs edeceğiz...

— İflâs mı? Aman yahu... daha başlamadan mı?

— Elbette... Bizde satış, ayın birinden, üçüne kadar ancak sürecek gibi benziyor...

— Anlıyamadım...

— Anlarsınız, anlarsınız... Ucuz satışa kim rağbet eder?

— Fakir fukara...

— Tamam. Bilhassa orta memur takımı. Bunlar da ellerindeki üç beş kuruşla ancak bir kaç gün mal alabilirler... Sonra, doğru mahalle bakkalına...

— Neden yahu?

— Veresiye almak için tabiî... Ondan sonra, elimizde kalanları peşin parayla ve ucuz ucuz bakkallar toplayıp, kabzımaldan ziyade

Migros'da

fark kazanarak yine o veresiyecilere satacaklar...

— Peki ama, sizin mütehassısları işe başlarken bunu düşünmeliydiler...

— Düşündüler. Düşündükleri için de, teşkilâtı küçük kurdular: az satış yapalım diye...

— Benim bildiğime göre, çok satılırsa kâr edilir.

— Yanlış... Çok satış, çok kâr değil, az satış, az kâr. Yoksa çok satarsak, malımız yine dönüp dolaşıp muhtekir esnafın eline geçecek...

— Siz saatle dolaşıyormuşsunuz...

— Evet, ama, çalar saatle değil... İsviçre ayariyle...

— Ne vakitler, nerelerde satış yapıyorsunuz?

— Daha günlük programı gerçekleştirmek katiyen kabil olamadı. İlk saatlerde yükümüz boşalıveriyor. Kamyonlar rey sandıklarına dönüyor...

— Nereleri dolaştınız?

— Kadıköy, Moda, Şişli, Nişantaşı...

— Allah Allah... Ben ise Unkapanı, Cibali, Kasımpaşa, gibi yerlere gideceksiniz zannederdim...

— Oralara da gideceğiz, biraz tavsayınca... Malûm ya, her şey gibi bu da modaya bağlı. E, modayı takip edenler de bu semtlerdir.

— Kimlere neler satıyorsunuz?

— Tereciye tere, marangoza tes tere... Nişantaşı, Şişli hanımları gelip ekseriya havyar, balık yumurtası, kakao gibi şeyler alıyorlar. Aksaray, Beyazıt gibi Üniversite muhitleri, zaten havyar kesenlerle dolu olduğu için, bu gibi şeylere pek iltifat etmiyorlar...

— Sizde her şey hazır paketler halindeymiş...

— Evet. Paketler aynı boyda. Yalnız içindeki maddeye göre miktar değişiyor. Fiyat sabit.

— A... Tekel'in çay paketleri gibi, desenize...

— Orasını bilmem. Çay içmem. Midem bulanıyor içince...

— Şimdiye kadar en çok hangi paketlerden sattınız?

— Kurufasulye...

— Tuhaf şey... Neden acaba?

— Et satmadığımız için. Malûm ya, kurufasulya fukaranın etidir.

Fiyatların da tesiri var. Serbest piyasada iki yüze ayarlanan kurufasulyenin kilosu bizde yüz kuruş...

Birdenbire kendimi kaybetmiş, bağırmışım:

— Ne? Fakat bu millî sermayeyi mahvedecektir!

— Neden?

— Elbette... Seçmenlerimizin iktisadî durumu sarsılacak. Kimse kurufasulye satmıyacak. Satmayınca iflâsa sürüklenecekler. Siz toptancıları da, perakendecileri de mahvedeceksiniz. Millî servet, ekonomi politik, iktisat prensipleri, rey sandıkları, 56 seçimleri... Aftos piyos, migros...

Başımdan aşağıya bir kova su döktüler:

— Heyecanlanmayın.. dediler.

— Bu kovayı nerden buldunuz?

— Biz satıyoruz. Piyasadakinin yarı fiyatına...

Çamurlaşan yere diz çöktüm:

— Yârabbi! diye duaya başladım. Sen şunlara akıl fikir ver. Zorla hayatı ucuzlatacaklar, muhalefete söz hakkı kalmıyacak, memleketin önce iktisadî, sonra siyasî muvazenesi bozulacak! Daha önce, benim bile sinirlerim bozuldu, baksana...

Ama, kamyonlar uzaklaşmıştı. Bana aldırış eden yoktu. Kervan yürüyordu.

— Görünmeyen Adam —

□

BULUŞ

Hayli zamandır görüşmemişlerdi. Salamon, Yasefe sordu:

— Ne yapıyorsun be? Ben yormeyeli, dukân açmişsin dediler

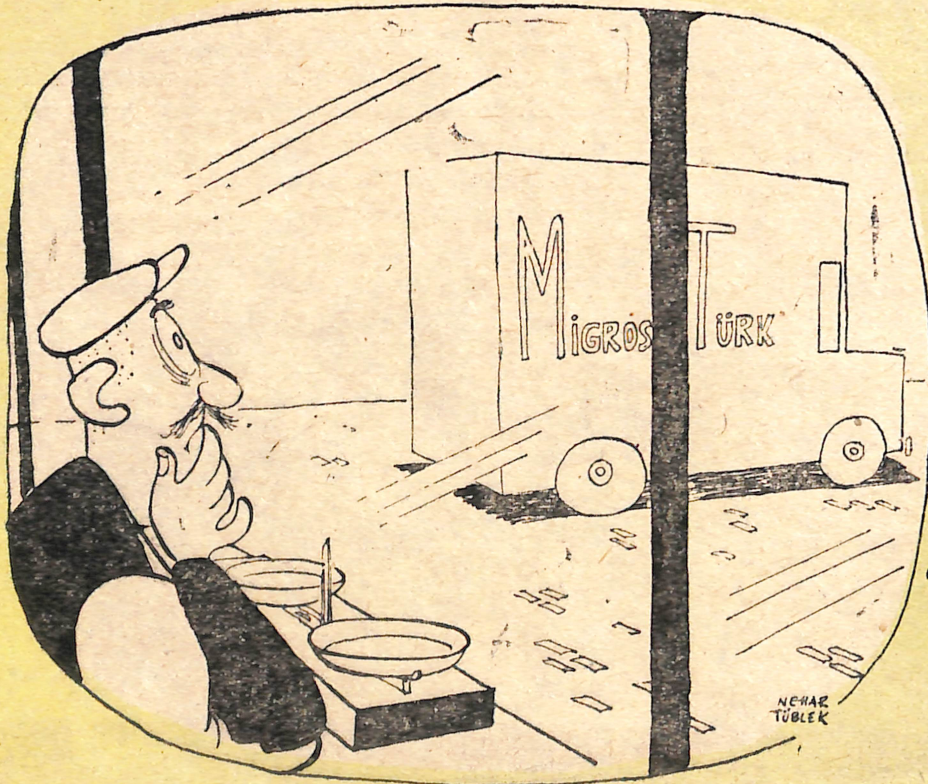
— Açtim

— Ne aliyorsun, ne satiyorsun barim?

— Muzika âlatlari ilân silâh, tapanca, makinali tufek

— Naslu ulur? Zit şeyler bunlar

— Ama kârli... Kima once borazan, trampeta, piyano satsam, arkasindan komşusu yeliyor, tabanca, tufek aliyor

BAK..KAL!..

(Nehar Tüblek)

Mardik Ustanın Papağanı!

MARDİK usta bu papağanı, bir gün çarşı içindeki dükkânının kapısı önünde otururken, oradan geçen bir adamın elinden ucuz almıştı. Hayvan sıska ve miskin görünüyordu, fakat satan adam şu teminatı vermişti:

— Yavrudur. Hele bir parça büyüsün, gramofon gibi söyler.

Mardik usta, evde bütün günlerini yalnız geçirmekte olan karısı Hayganoşa bir can yoldaşı olur düşüncesiyle, herifin istediği üç lirayı verip, kuşu almış ve götürmüştü.

Hakikat halde, Hayganoş, bu hediyeye kocasının umduğu kadar sevinmedi, ama onu güzel bir kafesin içerisinde yemek odasına astı.

Ancak, satanın verdiği teminata rağmen, papağanın bir türlü dili çözülmüyordu. Gerek, Mardik usta ve gerek karısı, ikide bir kafesin önüne dikilip:

— Parilos baron! İnçbes? Yavrus!..

Gibi kelimeler, veyahut: «Üsküdardan gelir iken, aldı da bir yağmur!» tarzında türküler öğretmeğe çabaladıkları halde, inatçı hayvan sükûtu muhafazada ısrar ediyordu.

Böylece haftalar geçti. Nihayet bir gün, Mardik usta gene bu suretle kelâm için kafesin yanına sokulduğu sırada, papağan, tüneğinin üzerinde bir iki defa sağa sola sallandı, başını hafifçe yana eğdi, ve her kelimeye ayrı kuvvet ve vüzuh vererek şu acayip sözleri tekerledi:

— Oh!. Canım! Şekersin, nesin?..

Hayretten dona kalan Mardik usta, hemen karısını çağırdı.

— Zo, bu köpoğlunun kuşu, bu lâfları nereden oryenmiştir? diye sordu.

Hayganoş da bilemiyordu. O da şaştı, kaldı. Hikmeti hüda, o günden itibaren kuşun dili çözülmüştü. Sabahtan akşama kadar, önüne gelene hep ayni ibareyi tekrar ediyordu:

— Oh. Canım!. Şekersin, nesin?!.

Derken aradan iki, üç hafta kadar geçti. Bir gün, ikindi üzeri, kendinde bir fenalık hisseden Mardik usta, dükkânı kapayıp erkence evine döndü. Cebindeki anahtarla usulca sokak kapısını açtı, merdivenlerden çıktı. Yemek odasına girdiği sırada, birdenbire papağanın her zaman tekrar ettiği mahut sözler kulağına geldi. Fakat bu sefer onları tekellüm eden papağan değildi. Zira, kuş, şimdiki halde kafesinin içinde hareketsiz, uyuyordu. O halde?.. Mardik Ağa ileriye doğru bir kaç adım yürüdü. Ayakkablarında daima lâstik topuk taşımak âdeti olduğu için, yürüdüğü duyulmuyordu. Böylece sessiz sessiz, odanın aralık duran kapısına kadar geldi, içeriye bir nazar atfetti, bir de ne görsün?.

Hayganoş, kanapenin üzerinde oturmuş, ayak ucunda komşunun büyük oğlu Ohanes yere çökmüş... Boyuna söylüyor:

— Hayganoş!.. Oh!. Can..nım! Şekersin, nesin?!

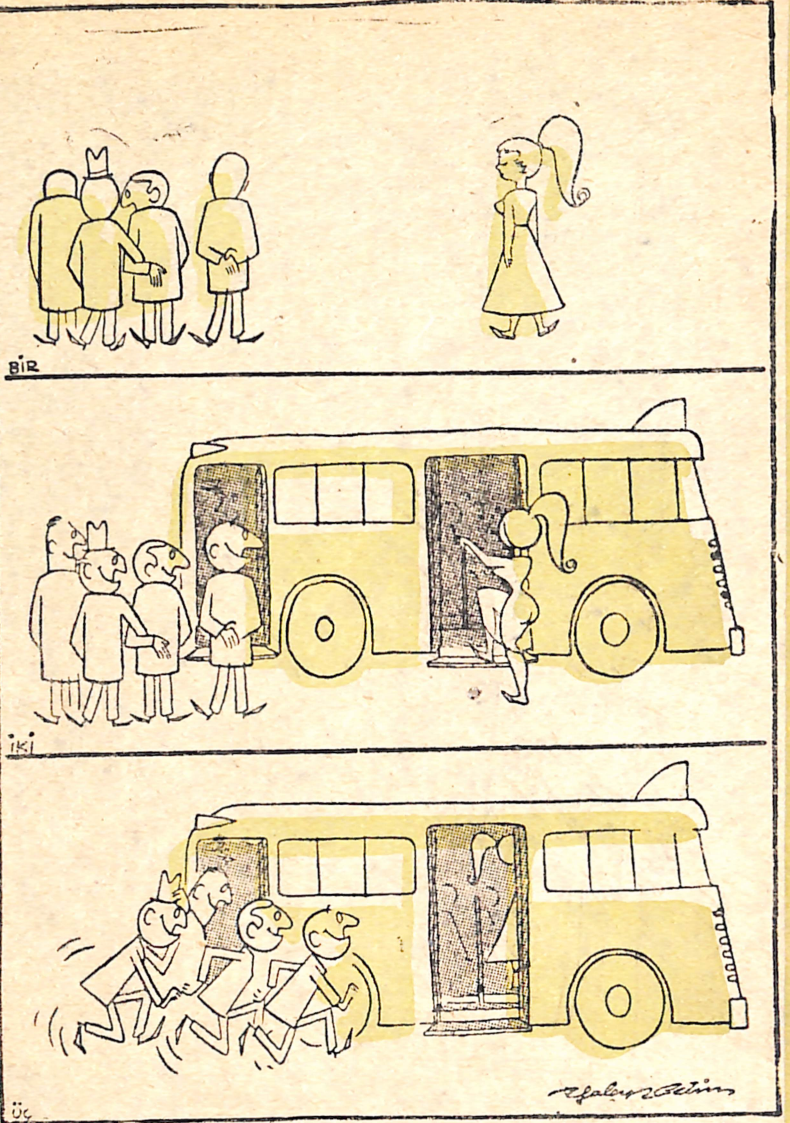
Mardik usta karar sahibi idi. Bir lâhza tereddüt etmedi. Gene geldiği gibi usulca, geriye döndü. Zira kavgadan gayet çekinirdi, hususile Ohanes olacak çapkın pehlivan yapılı bıçkının biri idi.

Maahaza, Mardik usta, yemek odasından geçerken, kendini zaptedemedi: Kafesi açtı, içine elini soktu, neye uğradığını bilmiyen papağanı çekti, aldı.

Sonra da, sokağa çıkar çıkmaz zavallı hayvanın boynunu sıktığı gibi, öldürdü, attı..

Mardik usta bu suretle intikamını almış, namusunu temizlemiş oluyordu.

Çimdik

YAZISIZ!..

(Yalçın Çetin)

İTİRAF

Seyyahatten dönmüş, lâkin karısı tarafından, geceleyin bile, hayli soğuk karşılanmıştı. Nihayet dayanamadı:

— Put gibi ne duruyorsun? Fotoğrafçıda değilsin diye haykırdı. Kadın hemen yalvarmağa başladı:

— Vallahi yalan Topu topu bir kerecik gittim fotoğrafçının evine.

MAZERET

Delikanlı, kızla evlenmeğe talipti. Kızı babasından istedi. Adam düşündü:

— Peki ama, dedi, öğrendiğime göre siz kızımı yaşatacak durumda değilmişsiniz

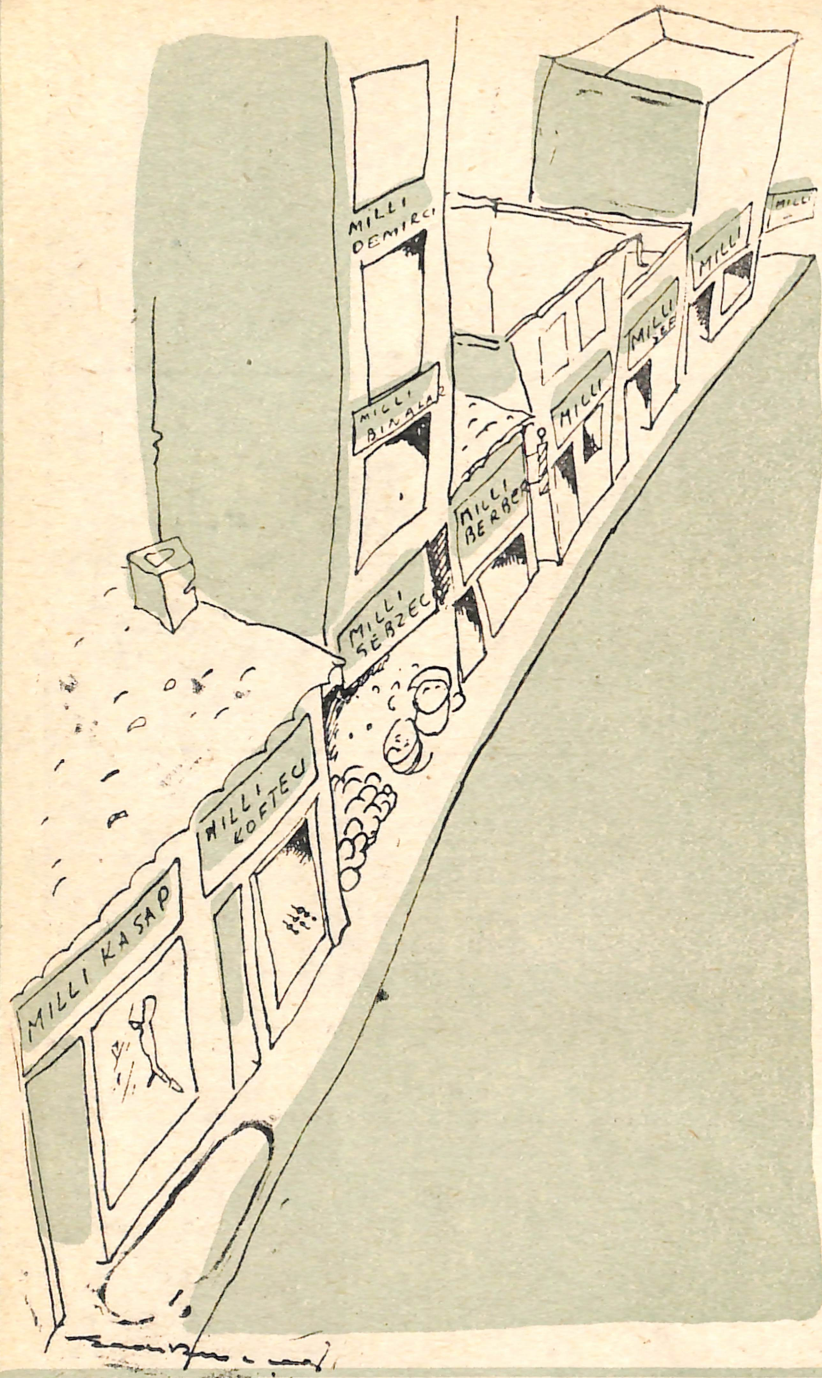
— Kazancım iyi.

— Hayır, onun istediği rahatı temin edemezsiniz. Maamafih bu, mazeret, bahane sayılmaz, reddetmek için... Çünkü ben de o vaziyette değilim zaten...

— Kapıyı aç yahu, sıkıştım!..

(Nehar Tüblek)

MİLLİ OYUNLAR FESTİVALİ!.. (Şadi Dinççağ)

BEYOĞLU'nun pırıl pırıl Amerikan barlarından birinin önündeki leylek endamlı taburelere tünemişler, âlem yapıyorlardı. İçlerinden biri:

— Nihayet, bir kadın yüzünden her güçlüğü yenip bir telefona sahip oldum.. dedi.

— Ne diyorsun Allahasen? diye üstüne yürüdüler. Bu zamanda telefon almak... Nasıl başardın bu işi?

— Anlatayım da dinleyin... (Kırk yıllık hikâye başlangıcı. Kanıksamışsınızdır herhalde, ama, neyliyelim ki, vaka böyle başladı).

— Anlat bakalım, dediler. Viskisinden bir yudum alıp söze başladı:

— Geçen seneydi... Ama tarihe ne lüzum var, değil mi ya? Hepiniz tanırsınız, onun için adını söylemiyeceğim. Harikulâde bir sarışına abayı yakmıştım o zamanlar. Yahut da, Neclâ diyelim adına. Bebek gibi yuvarlak, pembe beyaz yüzlü, gül yanaklı, vamp dudaklı bir güzeldi...

Doğrusu, beni pek öyle birdenbire terslemeyişinden cesaret almıştım. Hoş karşılıyordu her dediğimi. Arasıra, sert çıkışlarla bütün ümitlerimi kırmıyor değildi gerçi. Tahammül ediyordum. Başka ne gelirdi elimden?

Nihayet, günün birinde, bütün ce sebebi ne olsa gerekti? Düşünülmüştim. Birlikte yiyip içiyorduk. Öyle ısrar ettim, öyle ateşli sözlerle sevgimi anlatıp merhamet diledim ki, nihayet bukadar harareti on sekiz yaşında bir delikanlıda bile bulamıyacağına aklı kesti ve pes dedi. Tatlı bir kahkaha arasında sordu:

— Telefonunuz var mı?

— Telefon mu? Ne münasebet? diye şaşırmışım.

— Evet. Basbayağı telefon işte..

— Hayır, yok...

— Ha öyleyse, hemen evinize

ANLAYIŞ!

Bedri bey, son günlerde tavukçuluğa merak sarmıştı. Kuluçkaları ve tavukları fennî surette yetiştirmek istiyordu. Aziz Bozkurt gibi mütehassıs tavukçulardan nasihatler aldı.

Tavuklardan biri kuluçka olmuştu; Bedri bey, bunu da danıştı ve mütehassıs tavukçu, ona şu tavsiyede bulundu.

— Yumurtaların kuluçkada durmaları müddetine dikkat etmek lâzımdır. Tavuklar üç haftada çıkar, kazlar dört haftada...

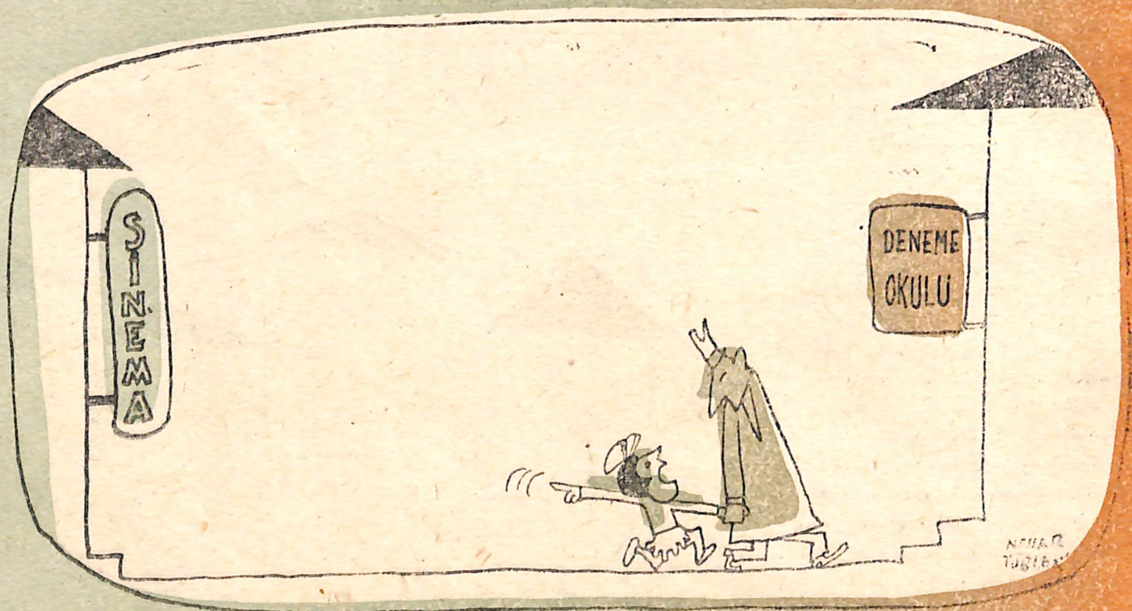
Bu nasihasi iyice belliyen Bedri bey, tavuğu kuluçkaya yatırdı ve bir hafta sonra bir iş için seyahate çıkacaktı, hanımına tenbih etti:

— Belki benim işim uzar, iki haftanın içinde gelemem. Sen, kuluçkaya dikkat et. İki hafta geçince tavuğu yumurtaalrın üstünden kaldırırsın.

— Peki efendim!

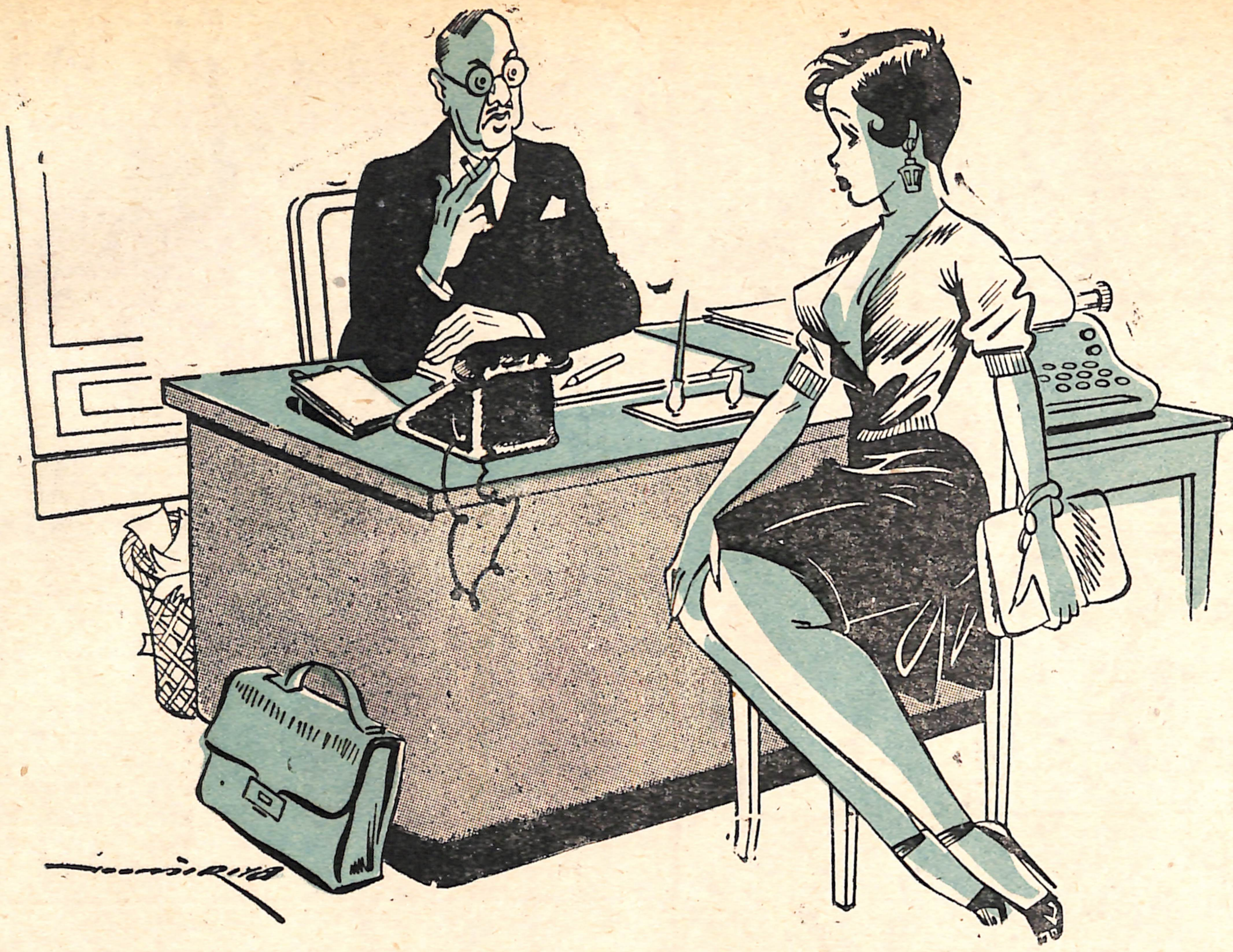
— Ama dikkat et. Eğer dört hafta olursa, kaz çıkarmış!

İSTANBULDA BİR OKUL, «DENEME OKULU» OLDU.. (Gazeteler)

Çocuk — Baba, bir de şurasını denesek!..

(Nehar Tüblek)

— Yoook bayan, bir daktiloya ayda beş yüz lira veremem!..
— İyi düşünün beyefendi... evlenseniz daha pahalı olur!..

bir telefon almağa bakın. O şartla istediğinizi yaparım...

Bak sen işe... Bu garip isteğin sebebi ne osla gerekti? Düşünüyor, kafa patlatıyordum ama, nafile... Bir türlü bir mâna veremedim.

Bir kaç gün sonra, tekrar karşılaştık:

— Telefon aldınız mı? diye sordu çapkın çapkın.

— Hayır. Canım, bu o kadar mühim mi?

— Hem de çok mühim. Evinize bir telefon koydurun, o zaman istediğinizi yerine getiririm... Vadediyorum...

İnsaf edin. Böyle bir vadi alır da, siz olsanız, yerinizde durabilir misiniz?

— Doğru mu? Söz mü? diye sormuşum.

— Söz tabii.

— Peki, o halde ben de telefon alacağım...

Dediğimi de yaptım. Ankara'da ne kadar nüfuz sahibi tanıdık, bildik varsa araya koydum. Bizim orudaki birini, telefonunu bana satmağa razı ettim.

— Akşama sabaha telefon geliyor, diyordum Neclâ'ya... Bunda ısrarınızın sebebini olsun söyleyin. Bu sebebi ne zaman sorsam, kahkahalarla gülerdi.

Nihayet zafer günü geldi. Neclâ'yı buldum:

— Telefon hazır, dedim.

— O halde ben de sözümde duruyorum...

Sözünde nasıl durduğunu burada açıklamağa lüzum yok. Yalnız pek nefis bir gün geçirdiğimi söylemem kâfi.

Bir ara, sevgilim sordu:

— Saat kaç kuzum?

— Beşe çeyrek var...

— Ya? Kocam daireden çıkar nerdeyse. Dur şuna bir telefon edeyim...

Hemen hemen yarı çıplak, telefona koştu. Bir numara çevirdi:

— Alo? dedi. Sen misin şekerim?.. Çıkıyor musun? Sana posta haneden telefon ediyorum. Eve gitmeden Dandrio'ya uğra... Biliyorsun... Balık yumurtası kalmadı. Pek severim. Ondan sonra ayakkabıcıya gir, ısmarladığım tuvalet ayakkabılar hazırsa onları da alıver, e mi? Hadi canım, sen harikulâde bir kocasın... Ben de o zamana kadar eve gelirim... Güle güle şekerim...

Telefonu kapadıktan sonra bana döndü. Çapkın bir göz kırpışiyle:

— Anladın mı şimdi? dedi. Anladın mı telefonun hikmetini? Âşıkının dizlerine oturup kocasına kuzu kuzu telefon etmenin zevkini siz erkekler anlamazsınız!

— Hikâyeci —

BÜYÜK DERT!

Namık, Vamık'a dert yandı:

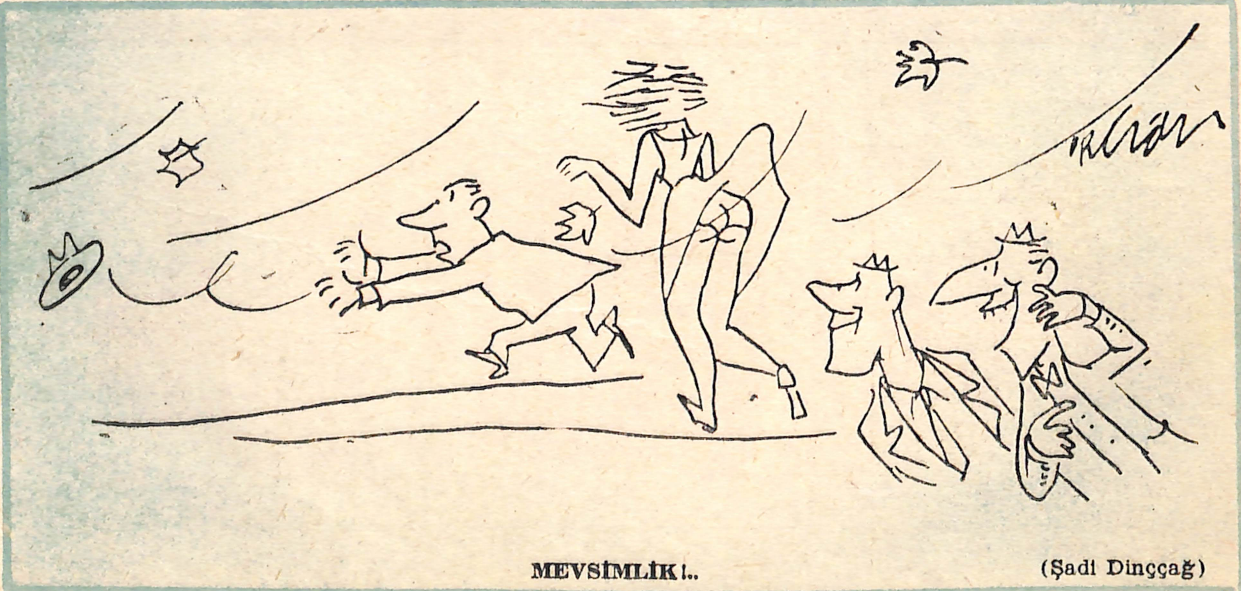
— Ah birader, başıma geleni sorma...

— Geçmiş olsun. Ne var?

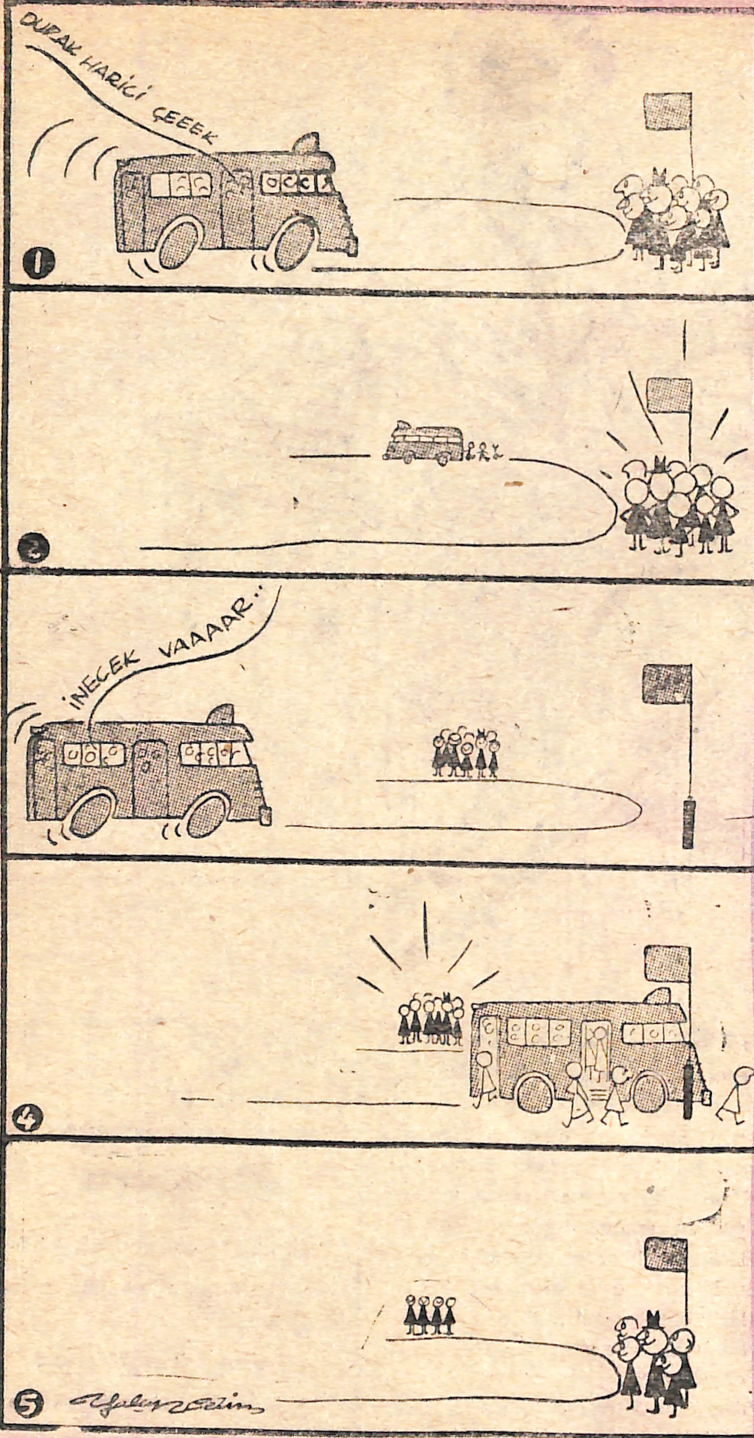
— Şoförün biri ağzımın tadını kaçırdı...

— Vah, vah, vah.. Hizmetçiyi mi ayarttı?

— Hayır... Bizim ahçı kadını kandırıp kaçırdı. İki gündür yemekleri bizim hanım pişiriyor!

MEVSİMLİK!.. (Şadi Dinççağ)

NOT: Kalabalık otobüsler durak haricinde indirme yapıyor...
(Yalçın Çetin)

HER TELDEN

SEYAHAT İLÂNI!

Birleşik Amerika turizm ajansları, bir seyahat tertip etmişler. Bin dolar mukabilinde, herşey dahil, Fransada bir aylık bir gezinti. Seyahatin ne kadar cazip olduğunu anlatmak için, ajansların buna taktıkları bir isim var: Şarap içme turu. Yani, seyahate iştirak edecek olan turistler, en âlâ Fransız şaraplarından içecekler. Boyuna keyfedecekler.

Formül büyük başarı kazanmış.

Zaten, turizm ajanslarının ilânlarında sarahat var. Şöyle diyor:

«Bir kere yola çıkıldı mıydı, turistler, nerede bulunduklarının asla farkında olmıyacaklardır».

BACAK!

Geçenlerde, İngilterede çok ihtiyar bir papaz öldü. Tam elli sene, yamyamların içinde yaşamış, bunların bir çoğuna hristiyanlığı kabul ettirmişti. Ölümü münasebetiyle, bir hatırası dillerde dolaştı.

Yamyamları İsa dinine davet etmek için Afrika ormanlarına daldığı zaman, azılı bir yamyam kabilesinin eline düşmüş. Yakalamışlar, kıskıvrak bağlamışlar, pişirip yemeğe hazırlanmışlar. Soğuk kanlılığını kaybetmeden, hangi dille konuştu ise, konuşarak demiş ki:

— Anlıyorum, siz beni yemek niyetindesiniz. Ama, durun bakalım, acele etmeyin, benim etim öyle pek lezzetli değildir. Bir bıçak verin de size bir parça keseyim, önce bir tadın bakalım.

Kabile reisi bıçağı uzatmış. Papaz, bacağından koca bir parça et kesmiş, reise vermiş. Yamyam, parçayı ısırmış, çiğnemiş, suratını buruşturarak tükürmüş. Papazın ellerini, ayaklarını çökmüşler, kendisini serbest bırakmışlar.

Yamyam ne bilsin, meğer bacak, takma bir tahta bacakmış!

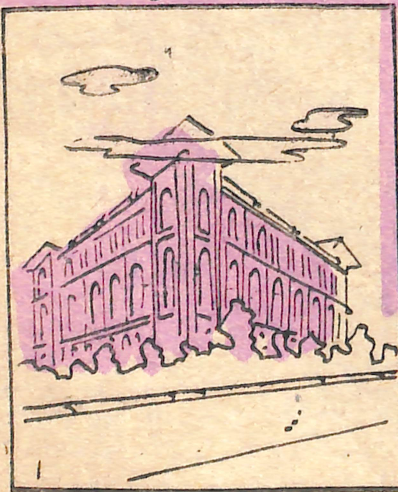
SAADET!

Romancı Vicky Baum, aile saadetinin sağlanmasını bir şarta bağlıyor. Aklı başında ve zarif bir koca, karısının doğum yıl dönümünü hiç bir zaman unutmamalı ve ihmal etmemelidir, diyor. Buna mukabil, kadının, o gün bir yaş daha ihtiyarladığını da unutmak şartiyle!

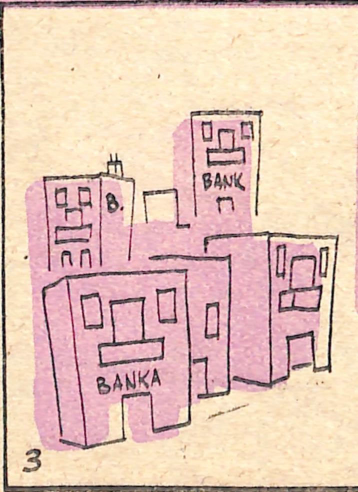
Marcel Pagnol, aile saadeti hakkında şöyle düşünüyor:

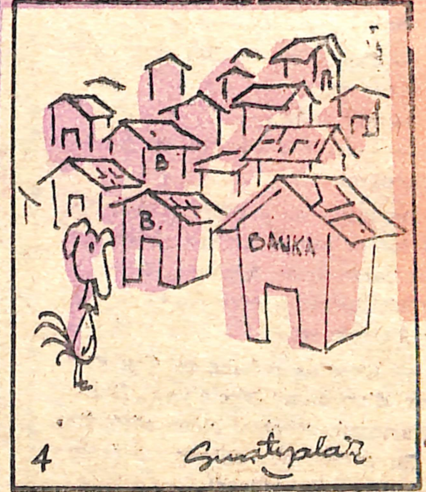

— Hakikaten mesut yaşayabilmemiz için, bütün kadınların evli olmaları, bütün erkeklerin de bekâr kalmaları şarttır.

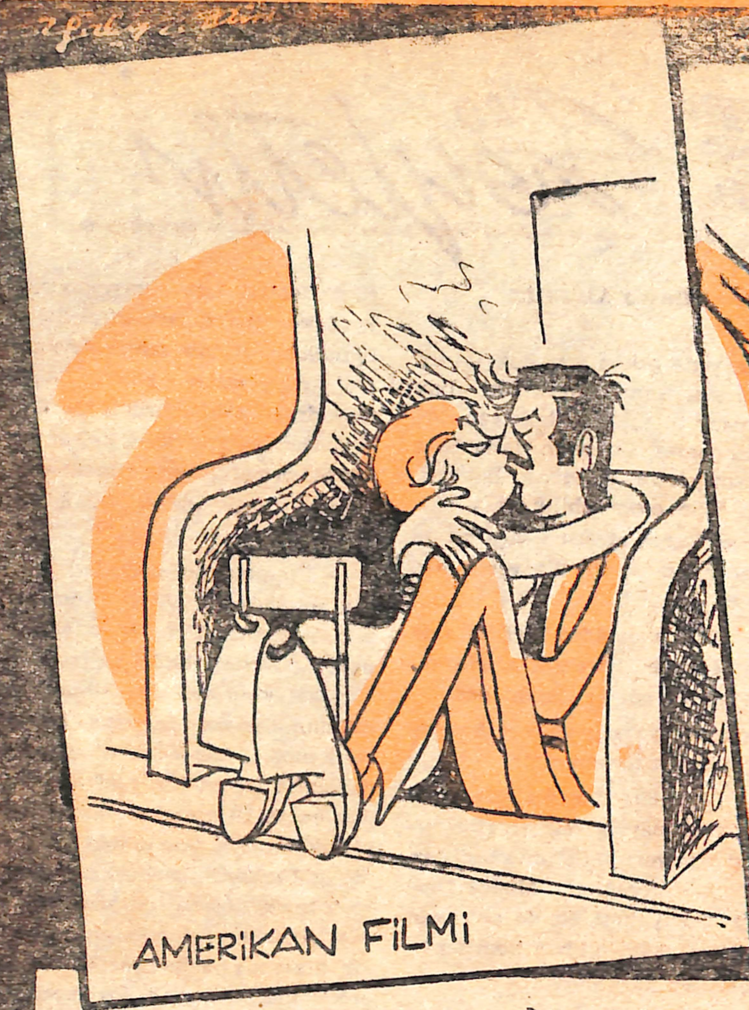

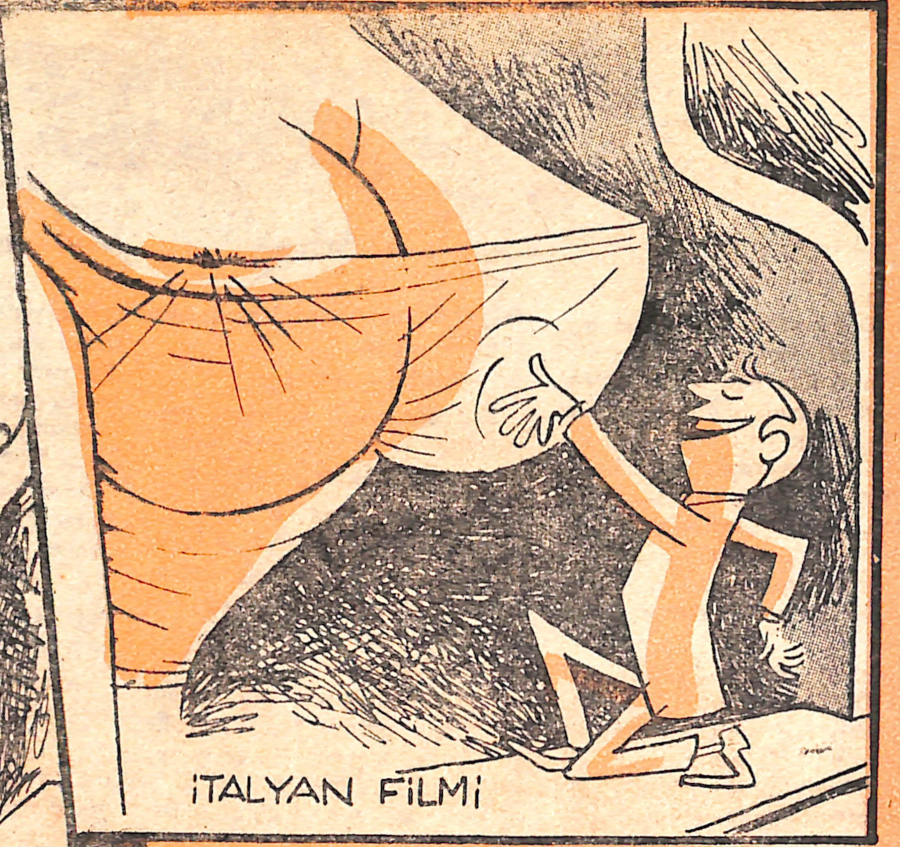

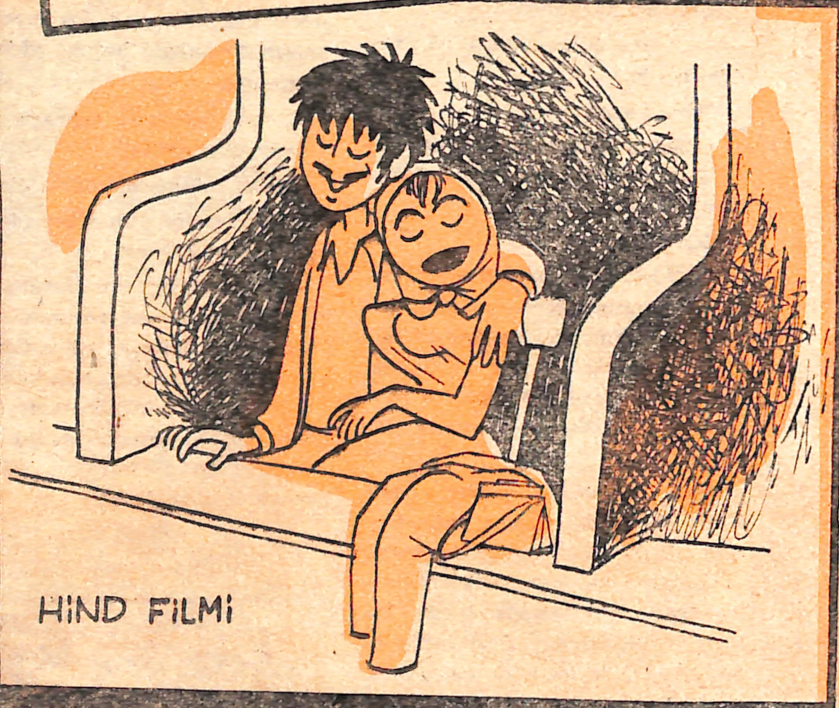

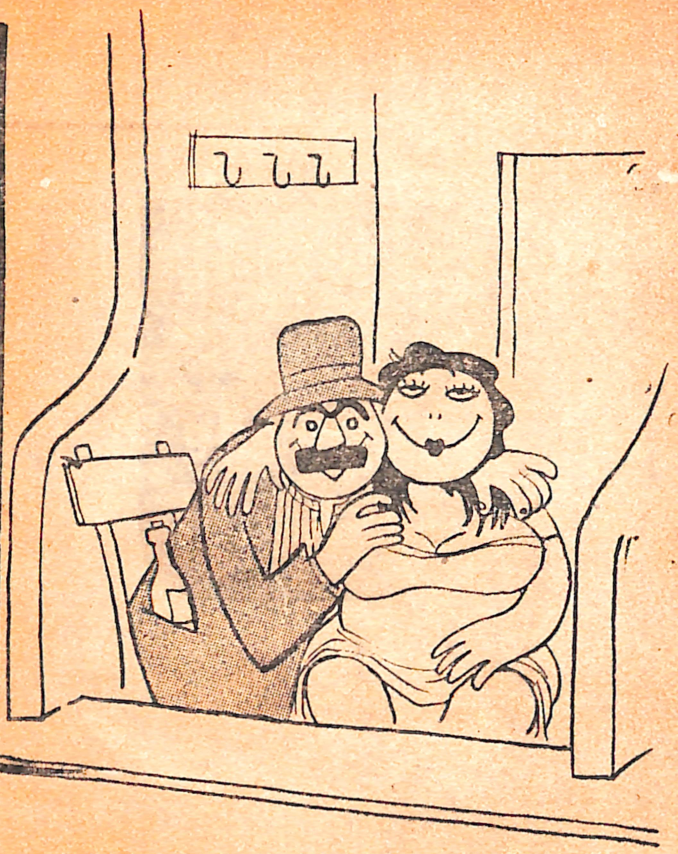
YENİ GECEKONDULAR!..

(Suat Yalaz)

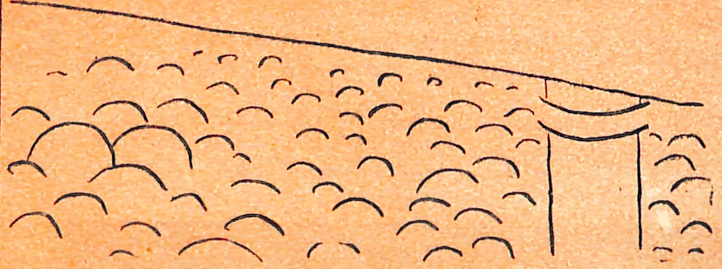

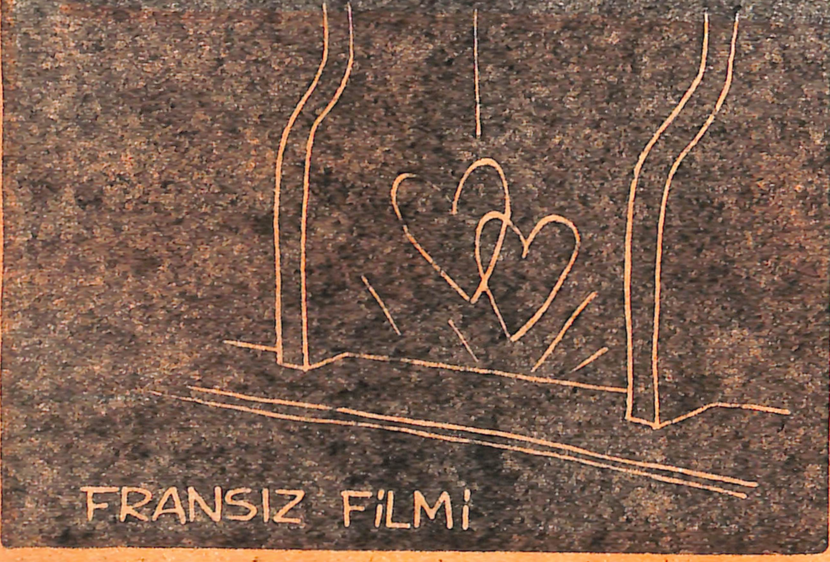

YERLİ FİLM

FİLMLER VE SEYİRCİLERİ!

Aşk Böyle Söyletir

— 2 —

Yazan : O Henry

Çeviren : Hasan Âli EDİZ

Ledy:

— Dedikoducu bir kadın değilim, dedi. Bunu da herkes bilir. Onun için ben :«Cleris bu sahneyi berbad ediyor» dediğim zaman yalnız onu mahkûm etmekle kalmıyorum, onun kabiliyetini de mahkûm etmiş oluyorum. Önceleri bu sahneyi çok iyi oynuyordu. Şimdi ise ona ne oldu anlamıyorum. Bu böyle sürüp gidecek olursa eser mahvolacak!

Komiser komiğe baktı:

— Doğru anladımsa, bu sahneyi Miss Carol ile birlikte siz oynuyorsunuz! Bunun için de size: Sahneyi bozan kimdir? diye sormanın hiç bir mânası yoktur.

Komik, Miss Carol'a ait iki hareketsiz gözden çıkan ve kendisine çevrilen ışınların tesirinden, elinden geldiği kadar, kaçmağa çalışıyordu. Sahici deride yapılmış kunduralarının burnuna bakarak:

— Bilmiyorum! dedi.

Komiser, yüzü yaşlı bir adamı andıran genç cüceye sordu:

— Siz de aktör müsünüz?

Son şahit, facia aktörü:

— Ona ne şüphe, elbet aktörüm, dedi. Bir sefer olsun beni sahnede gören bana bu çeşit sualler soramaz!

Polis komiseri:

— Kanaatinizce, tabiî böyle bir kanaat edindiyseniz, bu sahneyi bozan kimdir? Bu Ledy mi, yoksa şu centilmen mi?

Orta yaşlı genç, üzüntülü bir yüz takındı:

— Bunu tesbit etmek bana çok acı veriyor, ama, yine de Miss Carol'un bu sahnede cazibesini kaybettiğini söylemek zorundayım. Kendisi, bütün piyeste yine eskisi gibi çok iyidir. Ama sizi temin ederim ki bay komiser o, eskiden bu sahneyi de herhangi birinden daha fena oynamıyordu, şimdi de bu sahneyi öyle oynayabilir ki...

Miss Carol, ateşler saçarak ve heyecandan tir tir titreyerek ona döndü:

— Uzun zamandan beri ilk defa duyduğum bu iyi sözlerin için sana teşekkür ederim Jimmi, dedi.

Sonra heyecanlı yüzünü komisere çevirerek devam etti:

— Sitemleri hakedip etmediğimi, bu sahneyi gerektiği gibi oynayıp oynayamıyacağımı şimdi ben size göstereceğim! Mister Delmars, başlıyalım! Siz de müsaade edersiniz, değil mi bay komiser?

Komiser kararsızca:

— Acaba bu ne kadar sürer?.. diye sordu.

Piyes yazarı:

— Sekiz dakika, diye cevap verdi. Zaten bütün piyes 30 dakikadan fazla sürmüyor!

Komiser:

— O halde, başlıyabilirsiniz, dedi. Anladığıma göre çoğunuz bu küçük Ledy'nin aleyhindesiniz! Bel ki de o, lokantada bir iki tabak kırmakta haklıdır. Bir karara varmadan önce nasıl oynadığını göreyim.

Polis karakoluna bakan yaşlı kadın da orada durmuş, münakaşayı ilgi ile dinliyordu. Bu kadın biraz daha yaklaştı ve komiserin masasının yanıbaşında durdu. Bu kadının arkasından, istirahatte olan iriyarı iki polis de esneyerek göründüler.

Piyes yazarı:

— «Neşeli Yosma» piyesini şu âne kadar henüz görmediğinizi tahmin ediyorum. Bunun için de kısaca piyes hakkında size izahat vermeği zarurî görüyorum. Bu, müzikal bir fars - komedi, bir burleskdir. Adından da anlaşılacağı üzere Miss Carol, neşeli, zengin, alaycı, katı yürekli bir yosma rolünü oynamaktadır. Carol, vodvilir bütün komedi kısmının devamınca bu karakteri muhafaza eder. Ara oyunlarına gelince, bunları öyle tertipledim ki, sanatkâr burada da şımarık ve yosma karakterini devam ettirebilir. Ama işte piyeste öyle bir sahne var ki, Miss Carol'un oyunun burada, bizim sahne tübirimizce, umumî plânın dışına çıkıyor. Bu sahne «Gorilin Dansı» adını taşımaktadır. Sanatkâr Carol, Orman perisi kılığındadır. Bütün sahne devamınca, trupumuzun komiği Mister Delmars'ın canlandırdığı Goril ile danseder, şarkı söyler. Dekor tropik bir ormanı tasvir etmektedir.

Piyes yazarı sözüne devam ederek:

— Umumiyetle, dedi, bu sahnenin sonunda bir alkış tufanı kopar. Artistler dört beş sefer sahneye çıkarak halkı selâmlamak zorunda kalırlar. Bu sahnede en mühimi danstır. Bu dans son beş yıl içinde New-York'ta görülen dansların en güldürücüsüdür. Bundan sonra Delmars'ın: «Oh benim yavuklum, seni ormandaki kulübeme götüreyim» şarkısı, seyircileri coşturur, âdeta çılgına döndürür. Artistler, durmadan ağaçların arasında şakalaşarak, âdeta saklambaç oynarlar. Bu manzara halkın fevkalâde hoşuna gider.

Komiser:

— Peki, şimdi bu sahneye ne oluyor? diye sordu.

Yazar, müthiş bir öfke içinde:

— Miss Carol, tam ortasında sahneyi berbat ediyor!

Miss Carol, ya beraat etmek veya mahkûm olmak zorunda olduğu masanın önünde, sahne için bir yer bırakarak, sinirli ellerinin sert bir hareketiyle küçük seyirci grubunu dağıttı. Bundan sonra kahverengi robunu çıkardı ve polis komiserinin eline fırlattı.

— İmkânı yok... Ailem, geceleri yabancı erkeklerle sokağa çıkmama müsaade etmiyor!..

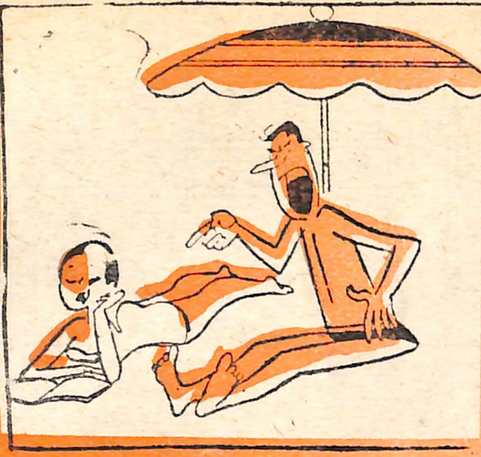
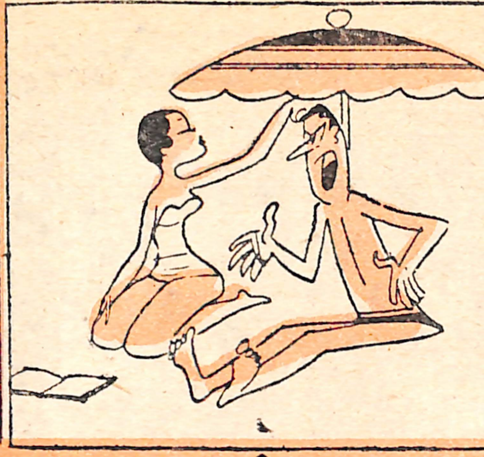
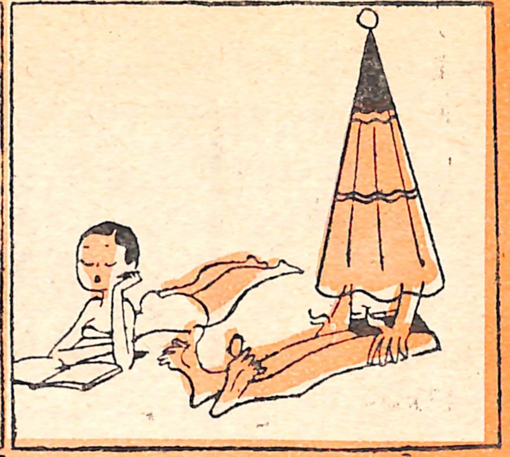
— Fransız —

Kolaylıkla bir ev edinmede tek yol

Sizi, kısa zamanda ve muhakkak
Bir ev sahibi yapacak olan yegane sistem
Yapı Tasarrufudur.
Çünkü bu sistem Türkiye Emlâk Kredi Bankasının % 90 nisbetindeki az faiz ve Uzun vadeli Kredi imkânlarile desteklenmektedir.

TÜRKİYE
EMLÂK KREDİ BANKASI

Yazısız hikâye!.. — Fransız —

Sanatkâr akşam yemeğine giderken, tropik memleketlerin orman perisi kılığını çıkarmamış, bu bu kahverengi robunun altında ustaca gizlemişti. İğreti otu yapraklarından yapılmış etekliği ancak dizkapaklarına kadar geliyordu.. Şimdi Miss Carol, allı, yeşilli, altın renkli, alaca bulaca bir arı kuşunu andırıyordu.

Sanatkâr, hafif, fantastik bir dans yaptı. Bu dansı o kadar kolay, o kadar zarif bir şekilde, öyle karışık ayak oyunlariyle yapmıştı ki, üç tiyatro arkadaşı onu şiddetle alkışlamaktan kendilerini alamadılar.

Gerektiği anda komik Delmars onun yanına sıçradı. Goril'in kaba saba, biçimsiz zıplamalarını o kadar gülünç ve ustaca taklit ediyordu ki, ihtiyar komiser bile, bir asma kilidin kapanırken çıkardığı sesi andıran bir sesle, kısaca güldü. İki artist goril dansını oynadılar ve bütün hazır bulunanlar tarafından beğenildiler.

Bundan sonra, sahnenin en fantastik kısmı olan Goril'in aşk ilânı başladı. Bu da, çok ekzantrik bir oynak bir danstı. Bu dansta orman perisi cilveli ve baştan çıkarıcı bir eda ile çalılar arasında koşmaktadır. Bu sırada goril de «Oh benim yavuklum, seni orman-daki kulübeme götüreceğim» şarkısını söylemektedir.

Şarkının sözleri, piyesin mahiyetine uygun olarak tamamile mânasız olduğu halde, bestesi çok sanatkârane idi. Müzik, en iyi bir metne yaraşacak derecede güzeldi. Delmars'ın harikulâde güzel tenor bir sesi vardı. Şarkıyı o kadar sanatkârane okumuştu ki, bu enfes melodinin içindeki o boş, o mânasız sözler, işitilmemişti.

Orman perisi, şarkının birinci kıtası devamınca, rejisörün tarif ettiği bütün gülünç hareketleri çok muntazam yaptı. Ama ikinci kıtanın ortalarına doğru birdenbire durakladı. Yüzünde tuhaf bir ifade ile tiyatro ormanının derinliklerine bakmağa başladı. Goril, son bir sıçrayışla kendisini orman perisinin yanında buldu, ayakları dibinde diz çöktü. Kızın elinden tuttu ve bu saçma vodvile - kalaylı çer çeve içine oturtulmuş bir pırlanta gibi - konan ilham kaynağı şarkısını bitirinceye kadar bu eli bırakmadı.

Delmars şarkısını bitirince Miss Carol, bir rüyadan uyanır gibi irkildi ve gözlerinden boşanacak durdurulmaz gözyaşı selini durdurmak ister gibi elleriyle yüzünü kapadı.

Piyes yazarı, elleriyle kollariyle şiddetli hareketler yaparak:

— Buyurun bakalım, diye bağırdı, gördünüzya bay Komiser! İşte iki haftadır üstüste bu sahnede eseri böyle mahvediyor! Ophelia'yı veya Juliett'i oynamadığını hatırlamasını kaç sefer ondan rica ettim. Fakat hepsi boş!. Hepimizin öfke ve tahammülsüzlüğümüzün sebebini şimdi anladınız ya! Bir goril'in şarkısı için gözyaşları!.. Piyes mahvoldu!

Şu ana kadar mahiyetini henüz kimsenin anlıyamadığı bilinmiyen bir büyünün tesirinden kendini kurtaran Miss Carol, birdenbire parladı. Üzgün bir yüzle Delmars'ı parmağiyle göstererek vahşi bir sesle:

— Siz, siz, bütün bunlara sebep sızsiniz, diye bağırdı. Son zamanlara kadar siz asla böyle şarkı söylemezdiniz! Bütün kabahat sizdedir.

Komiser:

— Ben bu işte yoğum... diye söze başladı. Fakat bu sırada karakolun aksaçlı anası lâfa karıştı. Polis komiserinin masasının önüne geçerek:

— Ben mi, benim gibi ihtiyar bir kadın mı size ders verecek, dedi...

Sonra Miss Carol'un yanına yaklaşarak elinden tuttu:

— Yavrucuğum, diye sözlerine devam etti, bunu anlamıyacak ne var? Bu bahtsız adamın yüreği sizin için yanıp tutuşuyor! Nasıl oluyor da daha şarkının ilk notasından bunu anlamadınız. Bunu hissetmediniz. Onun bütün maymunca sıçramaları benim gözümden bunu gizliyemez!. Yoksa siz yalnız kör değil, ayni zamanda sağır mısınız? İşte yavrucuğum bunun içindir ki. siz şimdi rolünüzü eskisi gibi oynayamıyorsunuz! Bana bakın, bana şunu açıkça söyleyin: Onu seviyor musunuz, yoksa hayatının sonuna kadar goril olarak kalmasını mı istiyorsunuz?

Miss Carol, başını çevirdi. Kor gibi yanan gözleriyle Delmars'a baktı. Delmars, eski üzgün tavrile kızın yanına yaklaştı.

Carol kesik kesik:

— Mister Delmars bu kadının söylediklerini işittiniz mi? diye sordu.

Komik:

— Evet işittim, dedi. Söyledikleri doğrudur. Fakat ben daima bundan bir şey çıkmıyacağı düşüncesinde idim. Bunun içindir ki, duygularımı sadece şarkımda belirtmeğe çalıştım.

Karakolun anası:

— Seni budala seni, diye çıkıştı. Neye bunu açıkça ona söylemedin?

Orman perisi:

— Hayır, hayır, dedi. Onun tuttuğu yol hepsinden iyi... Ben bilmiyordum... Ama Bobbi, işte bana lâzım olan da buydu.

Carol, yeşil bir ağustosböceği gibi ileri sıçradı. Komik, kollarını alabildiğine açtı ve gülümsedi.

Komiser, beklemekte olan lokanta garsonuna dönerek:

— Haydi bas bakalım, dedi. Artık senin burada yapılacak hiç bir işin kalmadı. **Hasan Âli EDİZ**

VOLTAİRE'DEN FIKRALAR

MÜTHİŞ ESER

Birisi, okusun da fikrini bildirsin diye, Voltaire'e bir eser getirmişti. Tabii berbat bir şey... Bir müdet sonra almağa geldi. Voltaire, müsveddeleri verdi. Müellif, her sayfayı çeviriyor, hiç bir işaret görmediğinden, şairin bunu okumadığına hükmediyordu. Onun sabırsızlandığını görünce, Voltaire:

— Emin olun okudum, dedi. Aceleniz varsa sonuna bakın!

Yazar, hemen üstadın tenkitlerini öğrenmek maksadiyle son sayfayı açtı. Filhakika Voltaire, koca eserde yalnız iki harfi tashih etmişti: Sondaki «Bitti» kelimesinin «t» lerinden birini silmiş, sonuna bir «k» harfi yazmıştı!

MUKABELE

Lamothe-Houdard, o zamanın beceriksiz şairlerindendi. Vezin ve kafiye hatalariyle dolu «İnes de Castro» adlı bir eser de yazmıştı. Bir gün, «Oedipe» tragedyasının yazarı olan Voltaire'e dobra dobra:

— Cidden, dünyanın en güzel konusudur şu Oedipe, dedi. Sizin manzum tragedyayı nesre çevireyim bâri

Voltaire de hararetle tasdik etti:

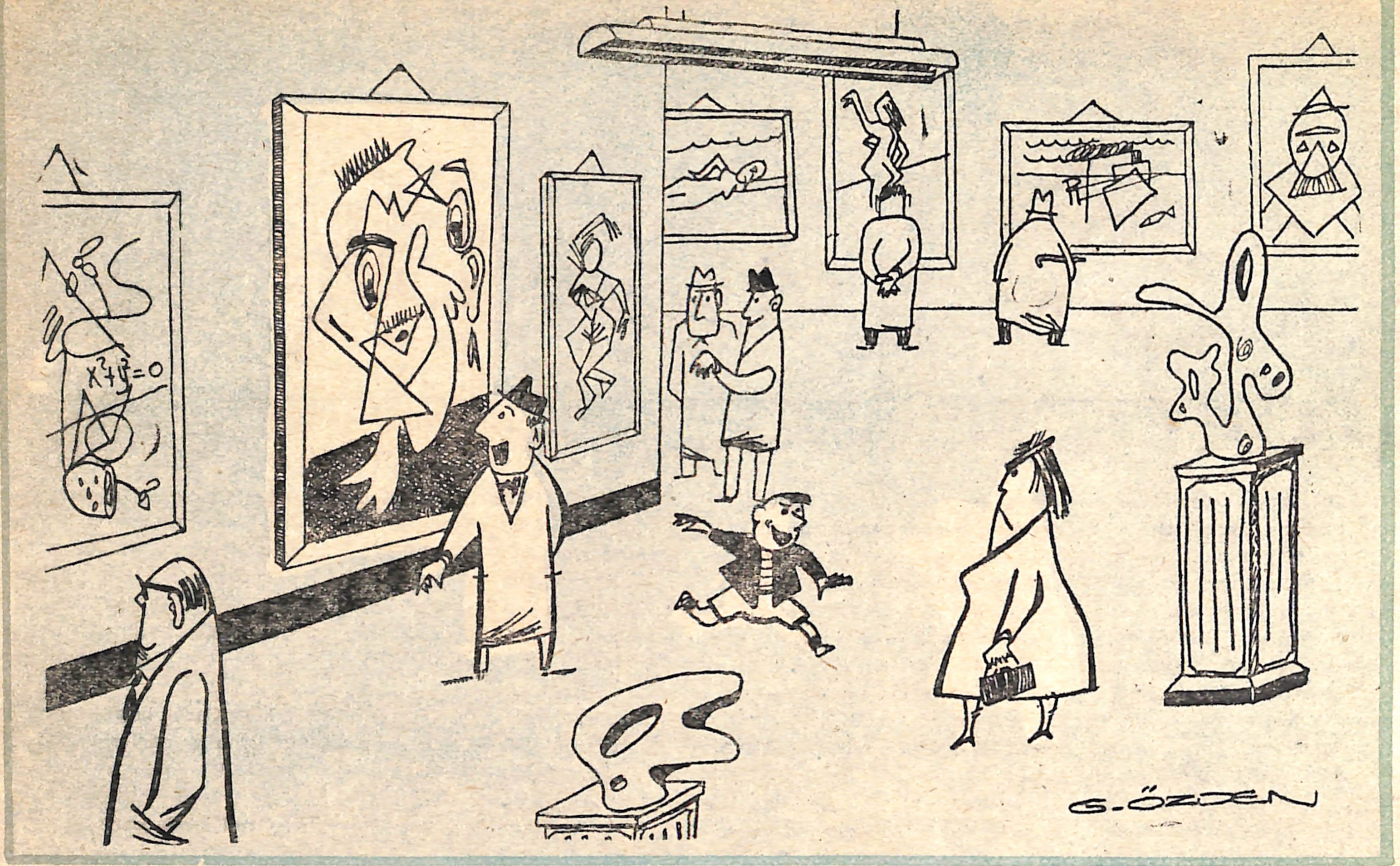
— Tabii, tabii... Hattâ, isterseniz ben de sizin İnes'i nazma çeviririm!..

KESTANE

Voltaire'e:

— Eseriniz yakılmağa mahkûm edildi!. dediler...

— Memnun oldum, cevabını verdi. Zaten kitaplarımın kestaneden farkı yok: ateşe atıldıkça daha çok satılıyor...

— Anneeee!.. Babam bu resmi sana benzetti!... (G. Özden)

TARİHTEN NÜKTELER

TEHLİKE!

Genç bir aktör, Komedi Fransez müdürü Pierre Descaves'a müracaat etmiş, beni bir imtihan edin, demiş. Ricası kabul olunmuş. Aktör, imtihanı, bir şiir okuyarak verecekmiş. Son derece heyecanlı imiş. Okumağa başladıktan biraz sonra, o heyecanın tesiriyle müthiş terlemiş, caketini çıkarmış. İkinci kıtadan sonra kravatını atmış. Üçüncü kıta bitmiş, aktör, yakasını açmış.

Descaves, o zaman, sesinde bir endişe ifadesiyle sormuş:

— Delikanlı, bu şiir epeyce uzun mu acaba?

AŞK MEKTUBU

İskoçyada, bekâr erkek te çoktur, kocasız kız da. Bunun sebebi, Iskoçyalıların çok cimri olmalarıdır, deniliyor. İskoçya ile sıkı ırk münasebetleri bulunan İngiliz mizahçısı Nathaniel Gubbins, bu iddiaya misal olarak bir fıkra anlatıyor.

Glascow'lu bir genç, bir sabah, çok hoşuna giden bir genç kıza yolda rastlamış:

— Ah, mis Fitzgerald, demiş, geçen ay size bir mektup yazmış, benimle evlenmeği kabul eder misiniz, demiştim. Bu mektubu hiç bilmemezlikten geliyorsunuz. Bir aydanberi, cevabınızı sabırsızlıkla bekledim, çok meyus bir haldeyim...

Mis Fitzgerald, soğuk soğuk cevap vermiş:

— Teklifiniz beni ilgilendirmez. Çünkü beni param için istediğinizi anladım. Öyle olmasaydı, mektubunuza, cevap vermem için bir posta pulu eklerdiniz!

DEVLETİN DİREĞİ!

Fransız başvekili Kardinal Fleury, bir gün, kral on beşinci Louis'ye, hükûmetle bir mukavele yapmış olan devlet mültezimlerini takdim etmiş:

— İşte, haşmetli, demişti, devletin kırk direği!

Orada hazır bulunan marki de Souvré şöyle mukabele etti:

— Evet, ip, asılmışı nasıl tutarsa, onlar da devleti öyle tutuyorlar.

İSVİÇRELİ ALBAYIN CEVABI

Napoléon Bonaparte, bilindiği gibi, Korsikalı idi. Bir gün, yaveri Rapp, huzura kabul dileğinde bulunan bir Korsikalıyı onun yanına almıştı. Napoléon, eliyle işaret ederek, Rapp'a odadan çıkmasını emretti. Fakat yaver, bu işareti görmemezlikten geldi, odada kaldı.

Korsikalı ile konuşmaları bitip de, adam odadan çıktıktan sonra, Bonaparte, yaverine sordu:

— Sana işaret ettiğim halde, niçin dışarı çıkmadın?

Rapp, safiyane cevap verdi:

— Korsikalılara pek itimadım yoktur da!

NAPOLEON VE YAVERİ!

Bir gün, Fransız kralı on dördüncü Louis'nin huzurunda, İsviçreli muhafızlar alayı kumandanı albay Pierre Stupa ile, harbiye nazırı Louvois buluşmuşlardı. Louvois şöyle bir lâf etti:

— İsviçrelilerin, Fransız krallarından şimdiye kadar aldıkları paralarla, Paris'le Bâle şehri arasında bir şose yaptırılabilirdi.

Albay bu söze şöyle mukabele etti:

— Bu iddia doğru olabilir, haşmetli. Ama milletime mensup olan askerleri, altesleri ile seleflerini uğrunda döktükleri kanları bir araya toplamak mümkün olsa, Bâle şehri ile Paris arasında açılacak bir kanalı doldurmak kabil olurdu.

DENİZ ASLANI

Yazan: EMİRKULU Çizen: NEHAR TÜBLEK

17

KOCANIZI RAHATSIZ ETMEYELİM. O BURADA UYKUSUNU İYİCE ALSIN!..

YA UYANIRSA ?..

ENAYİ... BENİ UYUYORUM ZANNEDİYOR..

CİNS BİR ERKEK BÖYLE KRİTİK VAZİYETLERDE UYANMAZ!..

18

ÇOK TERBİYELİ KOCANIZ VAR... ALLAH BAĞIŞLASIN!..

MELEK GİBİDİR BENİM SAFFETCİĞİM!.

ŞEYTAN DİYOR Kİ: GİT ŞU HERİFE İKİ TOKAT AT!.. HADİ SAFFET SEN YİNE UYMA ŞEYTANA!..

19

İŞTE BÖYLE: KOCAM BENİM RUHUMU HİÇ ANLAMIYOR...

AMAN NE İSABET... İNİKİ ANLAMIYOR. BEN RUH MÜTEHASSISIYIM HAMFENDİ BEN ANLARIM...

20

HAMFENDİ... SİZ BENİM GÖRÜNÜŞÜME ALDANMAYIN!..

İŞTE!.. ANCAK BÖYLE İNCE BİR ERKEK BENİM RUHUMDAN ANLAR. SENDE İŞ YOK!..

(Devam edecek)

AMBER AĞANIN MACERASI

Kaç sene oluyor?. Bilmem ki. Ben de unuttum. Bir ramazandı. Her akşam, birkaç arkadaş Fevziye kıraathanesinde toplanıyor, camekânın arkasında sokakta sel gibi bir aşağıya bir yukarıya akan dişili erkekli halk kütlesini seyrediyorduk. İçimizde, o devrin zorlu paşalarından birine mensup rind, mas kara, nüktedan, çapkın bir Arab vardı. Hâtırasına hürmeten asıl adını ketmedip, Amber Ağa diyeceğim.

Bu Amber Ağa, haremağası olduğu halde, daima hovardalıktan dem vurur, zamparalıktan bahseder, uydurma maceralar anlatarak bizi güldürürdü. Bilhassa, böyle kalabalık piyasa günlerinde, kendisini kışkırtır, kadınlara sataştırırdık. O vakit hedefi taarruz olan kadınlar güler, biz güleriz, hattâ Arab kendi de güler... Hoş bir şey olurdu.

Bir gün, içimizden biri, Tıbbiyeli Neşet, biz kıraathanede oturup dururken, Araba:

— Yahu, Amber Ağa! Canım bir eğlenti istiyor Benimle beraber gelir misin? dedi.

— Maşalla! Neye galmiyeci, ayo?.

— Şöyle seninle Saraçhaneye doğru bir uzanalım.. Bir şey rastlarsak, peşine takılır, gideriz, olmaz mı?

— Olumas, olur mu?. Aydi, gıdalım!

Ciddiyetini muhafazaya çok iyi muvaffak olan Neşetin yüzünde kıl kıpırdamıyordu. Biz de gülmemek için cebri nefsetttik.. İkisi, kıraathaneden dışarıya çıktılar. İki dakika sonra, Neşet bir şey unutmuş gibi gerisin geriye geldi ve bize dedi ki:

— Çocuklar! Ben Amberi şimdi bir yere götüreceğim. Orada onu bırakıp, sonra da mahalleliye haber vereceğim, bastıracağım. Siz, tamam yatsı okunurken, Bozdoğan kemerinin altındaki alçak kahveye gelin, e mi? Bu gece pandomina var!

Tekrar çıktı, gitti. Biz de evlerimizde iftar ettikten sonra onun tarif ettiği kahvede birleşip bekledik.

Teravih kılınmış, ahali camiden çıkıyordu. En son cemaat te dağılırken, birdenbire, dostu muzun imam ile konuşmakta olduğunu gördük. Derken, imam kahveye doğru seslendi:

— Mürteza Efendi!

Abanî sarıklı, elifî şalvarlı, sakolu bir adam yanı başımızdaki iskemleden kalktı, dişlerinin arasını karıştırarak imama mülâki oldu. Birkaç söz de bununla teati edildi; sonra Neşetle birlikte, üçü birden kahveye geldiler. Yanımızdan geçerken, Neşet bize mânidar bir göz işareti etti.

— Karım artık beni sevmiyor...
— Nereden anladın?..
— Küfür ettiğim zaman, cevap vermemesinden!..

Nihayet imam hazıruna döndü:

— Ey cemaat! dedi, hani ya şu alt yanki sokakta, Ebe Hanımın evine yeni taşınan fasika ve zaniye bir hatun yok mu?. Haniya, geçen gün burada lâkırdısı oluyordu... Mezburenin bu gece içeriye bir adam aldığı mertebei sübuta vâsıl oldu. Mahallemizin namus ve iffetini ihlâle bu veçhile tesaddi eden merkumenin hanesini basıp zamparasile birlikte def ve tardetmemiz lâzım geliyor. Buyurun!

Ani bir feveranı taassubla, kocaman burnundan soluyan imam öne geçti. Biz de peşine takıldık.

— Bubam davarları satıp İstanbula getcek...
— Ih, benim de gitcek emme hacıağa deyolamış da getmeyo!..

Bir iki dolaştıktan sonra, kap karanlık, dapdaracık bir sokağın içine girdik. Tâ dibde, perdeleri sımsıkı inik köhne bir evin önünde durduk. İmam iki adım yürüdü., kapıyı çaldı... Ses yok. Bir daha çaldı. Bu sefer içeriden, gafil Arabın gevrek sadası yükseldi:

— Kim o?. Neşat! Sen misin ayo, kopoğlusu kopeyi?.. Naralarda kaldın, ayo?..

Evin içinde ayak tıkırdıları oldu. Birkaç saniye sonra, aralanan kapıdan, Amber Ağanın fessiz, kıvırcık başı, mücellâ yüzü, bembeyaz dişleri bekçinin elindeki muşamba fenerin ışığın da göründü.

Abani sarıklı zat, kapıya bir omuz vurdu. Tekmil cemaat evden içeriye daldılar. Amber Ağa mütehayyir, merdiven ayağında haykırıyordu:

— Eyvah! Basıldık mı yoksa?. Ne istiyorsunuz ayo?. Gozunuz kor olsun!

Lâkin demindenberi hücuma müheyya olan bu halk kalabalığı, birden sükûn buldu. Kulak tan kulağa bir fiskostur başladı: Efendiden bir adam, ortaya, halli cidden müşkül bir mesele atıvermişti:

— Haremağası zükûrdan madud mudur, değil midir?

İmam bile, bunun fetvasını veremiyor:

— Allahu a'lem?. diyor, lâkırdının alt tarafını tamamlıyamıyordu.

Nihayet, meseleyi kahvede halle karar verdiler. Zaten Amber Ağayı tanıyan bir iki kişi, kime mensup olduğunu, acele, muhtarla imama söylemişlerdi. Cemaat geldiği gibi geriye döndü. Biz, sonu ne olacak diye kahvede bekliyorken, Amber Ağa da arkamızdan yetişti. Doğruca imamın yakasına yapıştı:

— Ulan imam! Şimdi bana bir ilmühaber ver.. Yonsa, alimallah sani sorum sorum sonduruırum. Anlıyor musun?

Zavallı imam:

— Ne ilmühaberi, Hacı Efendi? diye sordu:

— Beni o karı ile bastı diye mohorlu ilmühaber.

— Lebbeyk?.

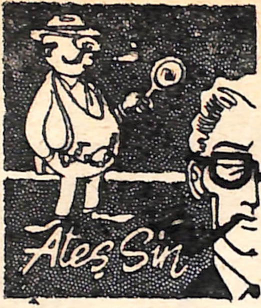
Naçar, imam bir kâğıdın üzerine bir şeyler karaladı, bir de mühür bastı eline verdi. Hazırundan biri, cesarete gelip, kapıdan çıkarken Amber Ayağa sordu:

— Peki amma, ağa efendi, bu ilmühaberi ne yapacaksın?

Arab kahkaha ile güldü:

— Bu, banim erkeklik baratı, ayo.. dedi, inanmıyanların gozuna sokacil..

Ercümend EKREM

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nat Pinkerton Dedektif Nik İstanbulda

AKBABANIN MİZAHİ TEFRİKASI : 15

★ ★

Nihayet büyük gün geldi. Akşamın saat dokuzuna doğru, kabzımal, önce Hacı Mustafa'yı yanına aldı. Beyoğlu'nun dar sokaklarından birine daldılar. Hacı, küçük parmağını kabzımalın küçük parmağına geçirmiş, peşinden gidiyor, o yaşta, yüreği vuslata ermeğe hazırlanan toy bir âşık gibi, gümbür gümbür atıyordu.

Dar bir sokağın köşesine sinmiş gibi duran bir demir kapının önüne gelince, kabzımal Veli, iki tarafına bir müddet bakındı. Hacı Mustafa'yı kapıya itip âdeta yamadı. Bu esrarlı haller, zaten sıfırı tüketmek üzere olan Hacı üzerinde beklenen tesiri yaptı:

— Amanınğ Veli ağa... Yoğsa pek mi netamelik bir işe girdik dirsinğ?

— Merak etme. Sus, bekle... dedi Veli yavaş sesle.

Sonra, zilin düğmesine basacak yerde, tempo tutar gibi bir âhenkle demir kapıya vurmağa başladı. Önce küçük bir pencere deliği gibi bir yer açıldı. Veli:

— Şeş-beş... dedi. Kapı gıcırdadı, girdiler.

Hacı Mustafa, çengellediği küçük parmağını Veli'ninkinden ayırmıyordu. Peşinden yürümeğe başladı. Dar bir merdiveni tırmanmağa koyuldular. Gerçi sakallarını kesmiş, görünüşü gençleşmişti ama, Mustafa, ne de olsa, ihtiyardı. Üçüncü katta fena halde solumağa başlamıştı. Bereket gelmişlerdi. Dar, uzun bir koridorun nihayetindeki bir odaya girdiler. Burası odadan ziyade bir salondu. Ortada uzunca bir masa. Üzeri, Hacı'nın hiç görmediği bollukta donatılmış. Onlara yol gösteren Muazzez Abla'dan başka kimse yoktu içeride. Veli:

— Abla, dedi, sen git Hafız efendiyi al, gel. Ben açarım kapıyı...

Kadın çıktıktan sonra, Hacıağa sordu:

— Ayıptır dimesi, beni ablağa niye danıştırmadın ki Veli ağa?

Veli hiç bozmadı:

— Üvey ablamdır da ondan, dedi. İstanbulda üveyler, kardeş sayılmaz...

— Bingül'üm nirde acep?

— Sabret Hacı efendi... Bunca sene gık demedin de bir kaç dakika duramıyacak mısın?

— Aman Veli ağa, dimesi golay. Sen ol da dur bahalım. alimallah gayfe almak için guyruğa girmiş gibi sabırsızlanıyorum gayrı...

Bir yandan da masanın üstünü gözden geçiriyordu. Neler yoktu neler... Ömründe görmediği, bilmediği yiyecekler, meyvalar, şişeler içinde renkli içkiler...

— Hacı efendi, istersen, ötekiler gelinceye kadar biz birer tek parlatalım...

— Nasıl olur Veli ağa? Ben seni içmez bilirdim. Şincik dimek içiyon. Sonna, bendeğiz malûm ya, Hacıyım. Kebâirdendir içersem...

— Bu içkilerin hepsine tuz karıştırılmıştır, meraklanma. Bu akşam, artık kırk yılda bir. Hakteâlâ dahi günah yazmaz. Yoksa heyecana dayanamaz, maazallah Bingül'e kavuşmadan gürler gidersin belki... Hele sen şunu bir al bakalım...

Hacı efendi, kadehteki votkayı kokladı. Tuhaf şey! Ne rengi vardı, ne kokusu. Keenne su gibi bir şey...Sonra, bir elini başına bastırıp, öbür elindeki kadehi bir yudumda boşalttı. O anda da feryadı bastı:

— Medet yâ Resulallah... Yandım, amanın, yandım... Ciğerim yandı a kazbımal...

Veli, ciddiyetini bozmadı:

— Mustafendi, dedi, acı acıyı bastırır. Bu yangın senin içindeki yangını söndürecek. Su boruları istediği kadar boş olsun, itfaiyeye hacet yok, meraklanma, şimdi geçer...

Geçmesine geçti de. Amma, gerçekten hoş bir hâtıra bırakarak geçti. Hacı Mustafa, nerdeyse «bir dene daha vir» diyecekti ki, kapı açıldı. İri vücutlu, göbeği burnunda bir adam, Muazzez Abla'nın önünden içeri girdi. Veli hemen ayağa fırladı:

— Buyursunlar velinimetim efendim, buyursunlar Hafız efendi...

Sonra birdenbire Hacıyı hatırladı:

— İşte efendim, size bahsettiğim mubarek zat budur. Hacı Mustâfendi... Hacı efendi benim ortağım sayılır. Daha doğrusu bana mal sevkeder. Mustâfendi, sana muhterem Hafız Sabri efendi hazretlerini tanıtayım...

Hacı Mustafa, içtiği bir kadeh votkanın hararetine rağmen, bir Hacı ile Hafızın, içki sofrasından başka yerde tanıştırılmaları gerektiğini anlıyacak akıldaydı. Durumun gariplği karşısında mahcup olmuştu ama, baktı ki, Hafız gayet pişkin, gülerek elini göğsüne bastırdı:

— Eyvallah... Teşerrüf ittim...

— Estağfurullah... O şeref bendeğize ait...

Bir an geldi ki, hepsi bir rüya görmüşe döndüler: İçeriye bir kaç kişi girmişti. Bunların arasında Hacı Mustafa'nın yüreğini durduracak gibi olan, Bingül Ece'nin bulunmasıydı. Bunu, Siirtli Veli'nin takdiminden anlamıştı:

— Mustafa efendi, size Bingül Ece'yi takdim ederim... Kendisi memleketin iftihar ettiği film yıldızlarındandır. Bir tanecıktir, bir tanecik...

Veli, sonra Göbek Hafız'a dönmüş:

(Devam edecek)

— 1 — — 2 — — 3 —

TÜRK TİCARET BANKASI

1955 İkramiye Plânı

12 APARTIMAN DAİRESİ

250.000 LİRA TUTARINDA PARA İKRAMİYELERİ

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

Tasarruf mevzuunda bir yeniliktir.

Her 100 Kişilik Gruptan 1 Kişiye parasının 3 MİSLİ

24 Kişiye muhtelif para ikramiyeleri verilir.

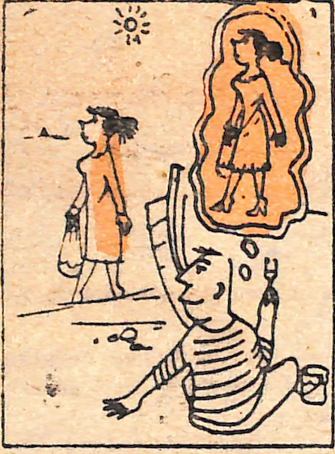
GRUP MEVDUATI SAHİPLERİ AYRICA Apartıman daireleri keşidelerine de iştirak ederler.

Her 150 liraya bir kura numarası

AYDABİR'İN 40. SAYISI ÇIKTI. MUTLAKA OKUYUNUZ!

— 4 —

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

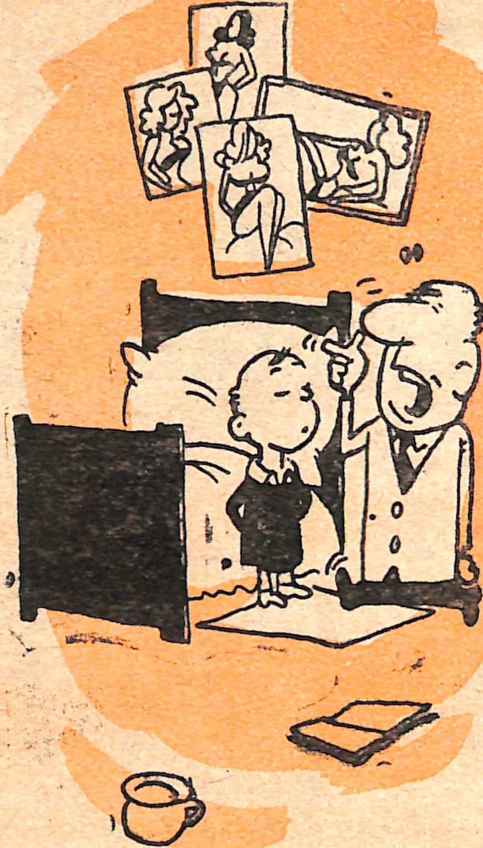

YAZISIZ!..

— Fransız —

— Ne?.. Büyük annenin fotoğrafları mı? Yaaaa, demek sen Marlyn Monroe'nun torunusun?!..

— İtalyan —

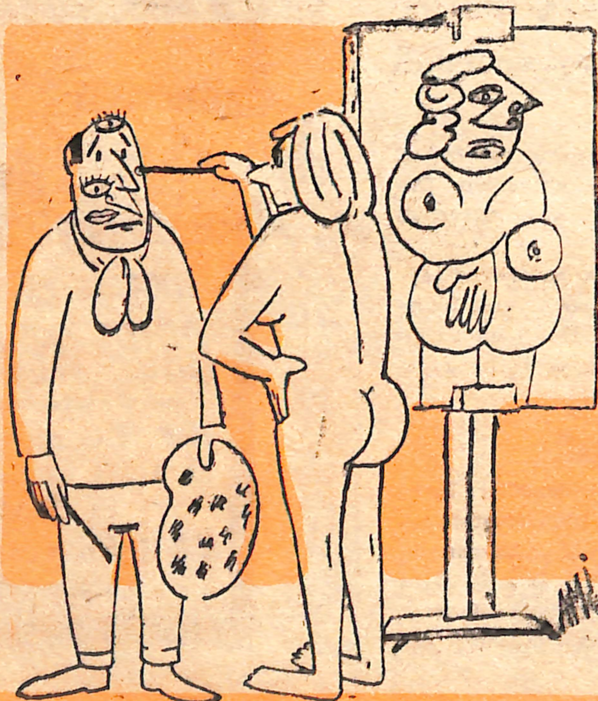

— Siz, bir kıza lâf atmanın yasak olduğunu bilmiyor musunuz?

— Fakat, bu benim karım...

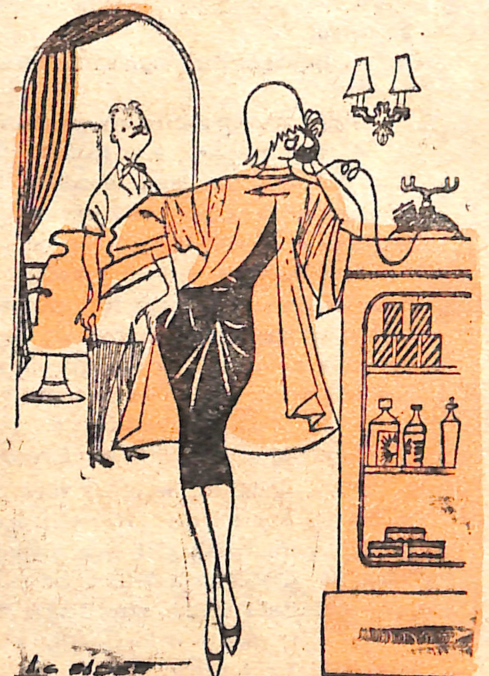
— Daha fena... Demek bir evli kadına lâf atıyor sunuz!...

— İtalyan —

MODELİN İNTİKAMI!..

— Fransız —

— Saçlarımı sarıya boyattım. Şimdi görsen, tanıyamazsın beni!..

— Fransız —

Bu pilâv enfes!

Grafika

Gayet tabiî annem yalnız VİTA kullanır.

İyi bir pilâv yapmak, iyi yemek pişirmek demektir. Halbuki, VİTA ile hazırlanan bir pilâv ile en çetin yemek pişirme müsabakasına iştirak edebilirsiniz: nefis koku ve lezzetine doyulmaz, daha iyisi yemeğiniz size çok ucuza malolur.

Evet her bakımdan eşsiz olan VİTA çok ucuz ve çok elverişlidir.

VİTA ile hazırlanan bütün yemekler nefis, besleyicidir ve kolay hazmedilir.

Bugünden itibaren siz de, VİTA'yı deneyiniz: neticeden fevkalâde memnun kalacaksınız.

VİTA
2 veya 5 kiloluk
kapalı kutularda ve
17 kiloluk tenekelerde
satılır.

Vita

ile bütün yemekleriniz daha nefis olur

V 23

Aşk, İşkence, Korku!

Polis romanlarının en müthişi!

ÖLDÜRESİYE!

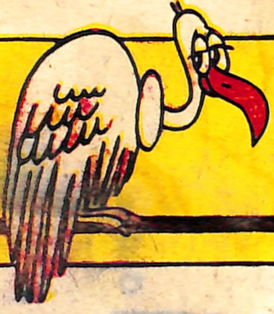
Bir gecede nefes nefese okuyacaksınız...

Gelecek Hafta Çıkıyor!

Ankara Sigorta

Hayat, yangın, kazaya karşı size

RAHAT, EMİN, KORKUSUZ BİR HAYAT TEMİN EDER!

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

— Saçlarınızı **Audrey Hepburn** gibi kısa kestirseniz, eminim size daha çok yakışacak!

— İtalyan —